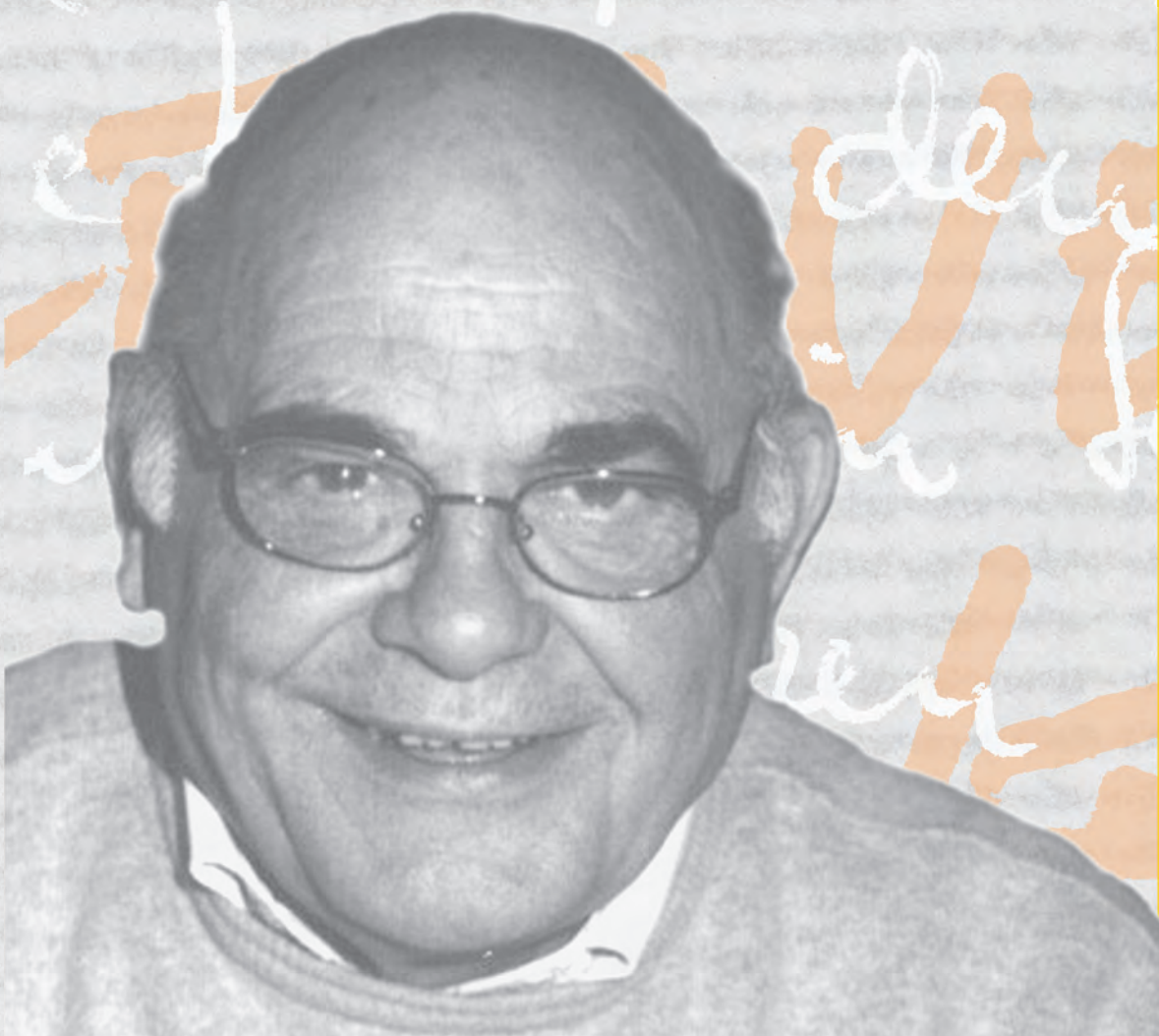

Tant és ara com abans

Poesies, gloses i cançons

Llorenç Antich Trobat «Móra»

TANT ÉS ARA COM ABANS
POESIES, GLOSES I CANÇONS

Llorenç Antich Trobat «Móra»

TANT ÉS ARA COM ABANS
POESIES, GLOSES I CANÇONS

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

© del text i les fotografies: Família Antich Fernàndez
© de la introducció: Llorenç Capellà Fornés
© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2006
Amb la col·laboració del Consell de Mallorca
Primera edició dins la Col·lecció Binària: desembre 2018

Correcció lingüística: Paraula. Centre de Serveis Lingüístics
Coberta i maquetació: Bartomeu Salas Mascaró

AJUNTAMENT D'ALGAIDA
C/ del Rei, 6. 07210 Algaida (Illes Balears)
Tel.: 971 12 50 76 | Fax: 971 12 50 44
A/e: ajuntament@ajalgaida.net
www.ajalgaida.net

Impressió: Bahía. Industria gráfica
www.bahiagrafica.com

ISBN: 978-84-934069-1-2
DIPÒSIT LEGAL: PM 3.200-2006

El poble d'Algaida a Llorenç Antich Trobat «Móra»

PRESENTACIÓ

Presentar aquest llibre esdevé per a mi una tasca emotiva. A l'hora d'escriure aquestes paraules són molts els records de Llorenç Antich que em vénen a la memòria: les llargues xerrades, les seves deliberacions com a jurat dels Premis Castellitx, la seva relació amb la festa de la Pau o els seus comentaris sobre alguna de les seves gloses.

Presentar aquest llibre és, també, un motiu de gran satisfacció perquè recull l'obra d'una persona senzilla, amiga de tothom, sempre a punt per fer, amb quatre mots, un joc irònic de paraules. Per això, avui, amb la publicació d'aquest llibre, a més de posar a disposició dels lectors la seva obra, l'Ajuntament d'Algaida rendeix homenatge a una persona que va estimar apassionadament Algaida.

Són moltes les gloses que Llorenç va dedicar a Algaida, als seus carrers, a la seva gent, a les seves tradicions, a la seva cultura, i ho va fer sempre amb el rigor i amb el compromís d'un home identificat amb el seu poble.

Perquè no ho dubteu, Llorenç fou un home compromès. Ho fou des de la seva infància, marcada per la llarga postguerra, marcada per la derrota d'unes idees que havien significat un alè de llibertat per al seu poble i per al seu país. És per això que la seva obra esdevé un marc reivindicatiu de lluita per la llibertat, de defensa de la nostra cultura, la nostra identitat i la nostra llengua.

La seva obra és gegantina i recopilar-la ha estat una tasca vertaderament difícil. Davant la impossibilitat de recollir-la tota en un volum, s'ha considerat acompanyar aquest llibre, que conté una antologia de les seves composicions, amb un CD amb l'obra completa i, així, posar-la a l'abast de tothom.

No vull acabar aquesta presentació sense donar les gràcies als seus amics Pere Mulet Cerdà i Pere Fullana Puigserver; a les seves nebodes, Catalina Amengual Antich i Maria Jesús Bibiloni Antich, i, especialment, als seus fills Sebastià i Isabel Antich Fernández, per l'ajuda en la recopilació i la selecció de les gloses, i al seu gran amic Llorenç Capellà Fornés, pel seu magnífic pròleg amb el qual s'inicia aquest llibre.

Llorenç Antich Trobat, en Llorenç «Móra», ens va deixar el juliol de 2004; avui, quasi tres anys després, amb la presentació d'aquest volum volem recordar la seva figura com a glosador, com a lluitador i com a persona mitjançant la seva obra.

Jaume Jaume Oliver

BATLE D'ALGAIDA

TAULA

INTRODUCCIÓ	9
APUNT BIOGRÀFIC	17
I ♦ CONSELLS, REFLEXIONS I DESITJOS.	19
II ♦ D'ALLÒ QUE ENS PERTOCA I QUE NO ENS DONEN	29
III ♦ DE CIUTAT	33
IV ♦ DATES QUE FAN HISTÒRIA	35
V ♦ FESTES I COSES BONES DE LA TERRA	41
VI ♦ GLOSES, GLOSADORS, POETES I ALTRES.	49
VII ♦ DE LA JUSTÍCIA I DE LA CONSTITUCIÓ.	61
VIII ♦ DE LA NOVA EUROPA	63
IX ♦ DE TEMES DE CADA DIA.	67
X ♦ DE TURISME.	81
XI ♦ DE MEDI AMBIENT	87
XII ♦ D'ESPORTS	115
XIII ♦ GLOSES A LA FAMÍLIA.	123
XIV ♦ GLOSES D'AMOR I AMISTAT.	139

TANT ÉS ARA COM ABANS. POESIES, GLOSES I CANÇONS

XV ◇ GLOSES DE NADAL I FELICITACIONS	143
XVI ◇ GLOSES POLÍTQUES.	149
XVII ◇ LLENGUA, IDENTITAT I CULTURA	173
XVIII ◇ PER LA LLIBERTAT.	187
XIX ◇ QUIN DIA ÉS AVUI?	203
XX ◇ POEMES LLARGS	209
PREGÓ DE LES FESTES DE SANT HONORAT 1991	239
UNA XERRADETA AMB... ENTREVISTA A <i>es Saig</i>	247
ÍNDIX.	255
CD ROM AMB L'OBRA COMPLETA	

INTRODUCCIÓ

De tant en tant, trescant de carrer en carrer, descobreixo una rajola que porta el nom d'un amic o conegut. Abans —i quan dic abans faig referència a aquest ahir difós en el qual s'amunteguen els records—, no em passava això. La rajola de marbre dels carrers em retreia a l'antigor, i entre l'antigor i jo no hi havia cap punt de connexió. Els noms eren un punt de referència, un topònim. Imaginava que el nom d'un carrer feia referència a una biografia, no a una persona. Quina percepció més errònia! Tomb un carrer i lleigeixo en la rajola corresponent el nom d'un amic que la societat ha decidit perpetuar en la memòria col·lectiva de la manera més pràctica com ara incorporant-lo a la guia de la ciutat i a la guia telefònica. I em sento orgullós, no cal dir-ho. Tanmateix, no puc deixar d'experimentar una certa sensació de feredat. En la relació de noms dels carrers el temps no hi té cap protagonisme. La Beateta és del segle XVI i Josep Maria Llompart de la segona part del XX. Però ambdós són eternitat, un referent en el magma de la consciència popular. Aquesta conclusió, insisteixo, em causa un cert neguit. Quan un és jove, el passat col·lectiu és un llibre per con-

sultar. A mesura que passen els dies i la joventut queda enfora, el passat esdevé una amenaça: una bombolla de sabó que amenaça d'engolir-nos i d'assimilar-nos.

Quan vaig rebre l'encàrrec d'escriure una introducció a aquest llibre de Llorenç «Móra», vaig prendre consciència que el meu amic, el glosador punyent, l'home noble, era mort. Abans no l'havia tinguda. Potser per la mena d'amistat que ens professàvem. No ens vèiem amb la freqüència de trenta anys enrere, que si fa no fa va ésser quan refermàrem la nostra amistat. Però el tenia sempre present. Llegia les seves gloses a *Diari de Balears* i el tenia en compte davant aquelles situacions o fets que ell, més que ningú altre, en sabia veure la punta. Després de la seva mort, he continuat referint-me a ell com l'amic que fa dies que no sé on para, però que puc localitzar d'immediat a través del mòbil. L'encàrrec del pròleg, per part de l'Ajuntament d'Algaida, m'ha llevat la bena dels ulls. Llorenç «Móra» no em respondrà al telèfon. És com aquests amics el nom dels quals figura en una rajola de carrer. És record. L'Ajuntament d'Algaida, amb la publicació d'aquest llibre d'homenatge, l'incorpora a la memòria col·lectiva. I la memòria col·lectiva és un bon indret per passar l'eternitat, però queda un xic lluny de nosaltres, els vius.

No em correspon a mi l'honor d'escriure aquest pròleg. Ara mateix penso en Biel «Majoral». I en la filòloga Joana Sampol, que va elaborar un estudi dels glosats de Llorenç «Móra». A mi m'han fet l'encàrrec en nom de l'amistat que ens professàvem. Que se'm consideri amic coral de Llorenç «Móra» és una satisfacció, no cal dir-ho. Tanmateix, aquesta condició no em fa més pròxim a ell que molts d'altres. I us diré per què. Un dels trets més caracterís-

INTRODUCCIÓ

tics del caràcter de Llorenç «Móra» era la cordialitat. Diguem-ho clar i en català: era capaç de fer amics en el futbol i a camp contrari, la qual cosa ho diu tot entorn de la seva bonhomia, atès que el futbol —i en concret la derrota dels equips que portava al cor, el Barça i el Mallorca— era una de les poques coses que podien fer-li perdre les rialles. Vull dir que Llorenç «Móra» tenia amics arreu que, amb tota seguretat, podrien aportar una visió més pròxima d'ell que la meua. En qualsevol cas, no totes aquestes persones que el tractaren amb assiduïtat poden presumir d'haver compartit amb ell una relació tan cordial com la que ens dispensàrem nosaltres dos. Vaig conèixer Llorenç «Móra» jove i calb i pare de família nombrosa. Ja havia fet camí, era evident. Tanmateix, conservava les rialles i les il·lusions d'una primera volada, no gaire adients amb els temps que corrien. Era l'any setanta i escaig, amb Franco envellit i el franquisme a l'aguait. Vull dir que els franquistes —totes les branques de la sociologia franquista: falangistes, requetès, clergues, policies amorals, soldats amb graduació, funcionaris, delators, fatxes sense enteniment, etcètera— sentien la necessitat de sortir, altra volta, al carrer, no tant per defensar la pàtria, sinó el *modus vivendi* i les canongies que els havien concedit l'any trenta-nou. La crispació social augmentava dia a dia. Això feia que es generessin notícies contínuament, sempre inquietants per als sectors de la població compromesos amb el canvi polític. Naturalment, les tertúlies de taverna recuperaren la seva funció de tribunes del pensament. Jo en freqüentava dues. La del Joe's, a la plaça de Gomila, i la de Can Damià, a l'actual carrer de Joan Miró. Amb Llorenç «Móra» coincidíem a la segona gairebé cada nit. Can Damià era una taverna de poble, tothom es coneixia.

No entraré en detalls entorn d'unes vetllades de les quals, una vegades passades pel tamís de l'evocació, únicament queda un record amable. Eren vibrants. Si hagués de resumir-les amb una frase, afirmaria que eren nits d'alcohol i vida. De molt d'alcohol, però encara de més vida. Per aquell temps va fer-se famosa Mary Hopkin amb la cançó *Those were the days* —en el mercat castellà *Qué tiempo tan feliz*. Era una balada que evocava l'amistat i els bells moments viscuts en una taverna. Més d'un cop em vaig demanar si l'escoltaria al cap de trenta anys i què en quedaria, trenta anys després, d'aquella taverna que freqüentava. No l'he tornada a sentir, la cançó, perquè el passat no pot ésser un espai del record tou. Però actualment, encara que el local existeix, res no recorda la taverna. La barrera baixada per sempre és un llençol que cobreix la memòria. Dins Can Damià, Llorenç «Móra» va compondre el seu poema més significatiu, *Tant és ara com abans*. Eren els moments en què s'elaborava l'articulat de l'avantprojecte d'estatut d'autonomia. Un grup d'experts discutia quina havia d'ésser la senyera de les Illes Balears, enmig d'una agra polèmica afavorida des dels sectors anticatalanistes. Els experts tiraren pel cap dret i optaren per una sense cap tradició. En vull deixar constància, perquè davant l'actitud acomodaticia dels que s'acolliren a una solució de consens, Llorenç «Móra» palesava amb els seus versos allò que era consciència col·lectiva. Els recordo:

Tant és ara com abans,
perquè això ja ve d'enrere,
no hi ha més que una senyera
dels Països Catalans.

INTRODUCCIÓ

Biel «Majoral» els ha incorporat en una de les seves cançons. Dificilment es podrà sintetitzar amb tan poques paraules la voluntat de pertinença a un poble. Aquesta, però, és una de les característiques dels glosadors de vena. No es perden per les bardisses, no centren el seu art a rimar vocals i consonants, sinó que fan ús de les paraules justes per suggerir molt més d'allò que diuen. D'altres virtuts, del glosador d'arrel, són l'espontaneïtat —una glosa ha d'ésser pensada, però s'ha de compondre i dir en el moment oportú—, i la ironia. Llorenç «Móra» les tenia totes, aquestes qualitats. M'han arribat comentaris que qüestionen la seva capacitat d'improvisar. Fins i tot he sentit a dir que no participava en glosats de cara al públic perquè necessitava paper i llapis per compondre una glosa. És absolutament fals. Únicament li calia sentir-se còmode en una tertúlia, emborratxar-se de paraules. Les millors glosses de Llorenç «Móra» —les més sarcàstiques, les més dures, les més enginyoses, les que recordaven es Cabo Loco o Llorenç Capellà— han nascut de la improvisació més absoluta. He citat a posta es Cabo Loco i Llorenç Capellà, dos mestres indiscutibles en l'art del glosar. Doncs bé, Llorenç «Móra» ha estat un dels pocs glosadors que podia considerar-se, ben legítimament, el seu deixeble.

He fet referència, primordialment, al glosador que feia de la improvisació la seva virtut millor. Us en faig un recordatori:

La llengua parl de Castella
més que la meva i millor,
apresa a tocs de bastó
des de ninet de mamella.

Tanmateix, seria injust que no mencionés el seu vessant poètic, en glosats amarats de lirisme com són els dedicats a Algaida i a la seva esposa amb motiu del seu traspàs. D'altra banda, va publicar diàriament una glosa a *Diari de Balears*, des de 1996 fins que el va sorprendre la mort. A través de la secció *La glosa d'en Llorenç Móra*, va prendre partit per aquelles qüestions de les quals l'esquerra feia bandera amb la mateixa vehemència que denunciava els abusos i la corrupció del poder. Hi ha una cosa que no puc passar per alt. Llorenç «Móra» va viure amb un dol, el de la Guerra Civil. Un oncle seu, Llorenç Antich Fiol —militant d'Esquerra Republicana, regidor de l'Ajuntament d'Algaida—, va ésser assassinat per un escamot feixista l'agost del trenta-sis. I amb ell en moriren molts d'altres, de republicans, tots ells algaidins. Aleshores Llorenç «Móra» tenia tres anys. Els records familiars relacionats amb la por, el dolor i la ràbia serien el pòsit en el qual fermentaria la seva ideologia.

Llorenç «Móra» va ésser un home d'esquerres per sentiment, per fidelitat als vençuts —a tots els vençuts, però sobretot els d'Algaida, que considerava part de la seva història personal—, per compromís familiar i amb el país, i perquè tenia una percepció romàntica de l'esquerra a partir dels postulats de llibertat, igualtat i fraternitat de la Revolució Francesa. Tot aquest corpus moral és present en els seus glosats. Insisteixo: cal situar-lo entre els grans glosadors del segle xx. Tot i ésser un glosador notable, però, els adjectius de lloança que puguin fer-se servir per qualificar la seva feina poètica em semblen insuficients per emmarcar la seva humanitat. Va ésser solidari, generós, cordial, comprensiu, tolerant, alegre, divertit, conversador, bohemí i algaidí. Sobretot

INTRODUCCIÓ

algaidí. La biografia de Llorenç «Móra» va cloure's amb una mort sobtada. Era el 2004. A vegades, les coses més impensades, com ara la mort d'una persona dinàmica i riallera i bona com el pa de xeixa, es presenten amb una naturalitat que esfereix. Carner parla de la mort que transita a tothora pels carrers cercant el portal que ha de traspasar. Escriu: «A l'endemà hi ha una finestra oberta | i mig clos un portal». Són versos d'una emotivitat continguda i gèlida, tan bella com aclaparadora.

Llorenç Capellà

Llorenç «Móra» damunt el cadafal de la plaça d'Algaida donant el sus! per partir a peu cap a La Pau de Castellitx (dimarts, 17 d'abril de 2001).

APUNT BIOGRÀFIC

Llorenç Antich i Trobat
«Móra». Algaida (1933-2004).

Va néixer dia 17 de juliol de 1933, al número 6 del carrer de la Victòria d'Algaida. Professionalment, es dedicà al món de l'hostaleria com a director de tota una sèrie d'establiments hotelers.

Com a glosador, participà durant els anys setanta i vuitanta a la revista *Mallorca Socialista*, del Partit Socialista de Mallorca. Al mateix temps col·laborà al diari *Baleares* amb una secció titulada «Gloses de mel i sucre» i, des de l'inici del *Diari de Balears* (1996), hi publicà una dècima diària: «La glosa d'en Llorenç Móra», en

què reflexionava, fent servir una ironia subtil, sobre la realitat quotidiana del país.

L'any 1988, fundà a Algaida la companyia de teatre Es Cadafal, amb la qual, com a director, va mantenir una intensa activitat fins a mitjan anys noranta. També a Algaida, fou un dels fundadors de la revista *Es Saig*.

Obtingué nombrosos guardons als premis Castellitx (Algaida): 1968: premi especial de poesia per a autors locals amb l'obra *A la Pageda de Castellitx*; 1969: premi especial de poesia per a autors locals amb l'obra *A Nostra Senyora de la Pau*; 1972: Rosa d'Or de la Pau de Poesia Popular (Glosat) del Certamen Literari de Castellitx amb l'obra *A Nostra Pageda*; 1978: Rosa d'Or de la Pau de Poesia Popular (Glosat) del Certamen Literari de Castellitx amb l'obra *Desjuntament*; 1979: Rosa d'Or de la Pau de Poesia Popular (Glosat) del Certamen Literari de Castellitx amb l'obra *Lliure*; 1996: Rosa d'Or de la Pau de Poesia Popular (Glosat) dels Premis Castellitx amb l'obra *El dissabte de Sant Jaume*.

Des de l'any 1998, juntament amb Gabriel Janer Manila, Pere Fullana Puigserver i Pere Mulet Cerdà, formà part del jurat d'aquests guardons.

Llorenç Antic morí, de manera sobtada, l'11 de juliol de 2004, als 70 anys.

Pòstumament, el 6 de setembre de 2004, el Consell de Mallorca li atorgà la Medalla d'Honor. Des del 2005, per decisió de l'Ajuntament d'Algaida, la modalitat de Poesia Popular (Glosat) s'anomena Premi Llorenç Móra de Poesia Popular (Glosat).

I

CONSELLS, REFLEXIONS I DESITJOS

HO TENIM TOT

Enamorat de les Illes
i nadiu de la major,
sent per televisió
que aquí tots menjam rosquilles,
amb paraules tan senzilles
com que «aquí ho tenim tot».
Ganes tenc de pegar un bot
orgullós d'aquest motiu,
però crec que aquest que ho diu
de tots nosaltres se'n fot.

HO TENIM TOT II

No cauré en la petulància
de creure que «ho tenim tot»,
però sí dic de rebot
que tenim molta abundància
de coses per l'eficàcia
i el bon fer dels governants.
Tenim caramulls gegants,
guardant-los fa molt de temps,
de flairosos pudents fems
que conserven els encants.

HO TENIM TOT III

Tenim la nostra Albufera,
bell i tranquil paradís,
tan plena de verd canyís
que diuen que no hi ha manera
d'admirar de la vorera
la meitat del seus canals.
Si no esmolen les destrals
i fan una netejada
pot omplir una barrumbada
el poble de les marjals.

HO TENIM TOT I MASSA IV

Tenim massa quarterades
que abans besaven la mar,
que la senten remorejar
lluny de les seves mirades,
tapades per les murades
de blocs, mitjans i ciment,
endemés de deu mil cent
plenes d'arbres i amb conreu,
i el Govern amb gran menyspreu
vota el seu destrossament.

HO TENIM TOT I MASSA V

Tenim per la Tramuntana
i altres indrets, repartits,
massa cabres i cabrits
creixent com herba malsana,
i molt prest seran diana
dels turistes caçadors,
només les cabres pitjors
de la nostra autòctona raça,
deixant fora de la caça
el nostres cabrits millors.

HO TENIM TOT I MASSA VI

Ho tenim tot i les sobres
poden fer moldre molins,
però es perden pels camins
de cobdícia i males obres.
Seixanta mil són els pobres
de buit sarró i cors gelats;
són massa els deseparats
a comunitat tan rica.
Tenir-ho tot significa
crear pobres marginats?

HO TENIM TOT I MASSA VII

Fins i tot en les rebaixes
som els privilegiats;
basta veure els jubilats
cobrant en els bancs i caixes
les que són pensions més baixes
de tot l'Estat espanyol,
i no veuen el consol
d'una paga molt més justa.
Ho tenim tot i ens disgusta
que el Govern faci el betzol.

HO TENIM TOT I MASSA VIII

Sembla que som masoquistes,
contents amb el patiment,
l'estrès i el risc d'accident,
tots els automobilistes.
Ho tenim tot: autopistes,
a balquena cotxes nous,
i a pesar dels enrenous,
volent de poder dar proves,
fan més autopistes noves.
La seu tenim plena d'ous.

HO TENIM TOT I MASSA IX

Ho tenim tot, paradisos,
un d'ells l'aeroport,
amb el risc de caure mort
cansat pels llargs passadissos.
Els passatgers més remissos
prenen volada, emprenyats.
Molts de doblers s'han gastat
amb tan poc enteniment
que el qui vola de valent,
diuen que és l'enrajolat.

HO TENIM TOT I MASSA X

Ho tenim tot: els turistes,
residents i els forasters
integrats a l'inrevés,
caparruts monolingüistes,
devots nacionalistes
del llenguatge castellà,
rebutjant voler xerrar
la nostra parla mallorquina.
Tenim una llarga espina
que sagna el nostre parlar.

HO TENIM TOT...

MANCO LA NOSTRA IDENTITAT XI

Ho tenim tot... amb mancances;
ho tenim tot... i no res:
cendres amb caliu encès
covant febles esperances
que les canyes tornin llances
per no viure agenollat,
lluïtant pel nostre llegat
que s'esfulla i que s'esbranca.
Ho tenim tot quan ens manca
la nostra pròpia identitat?

NADALA: DÓNA, SENYOR...

Dóna, Senyor, als qui comanden
aquesta Espanya espanyada
seny a voler perquè ens cuidin
boscós i valls, les muntanyes,
la verdor dels nostres camps,
la costa i les seves platges.
Que no sembrin el ciment
i assassinin els paisatges;
que se'n vagin els corruptes
pel bé de la democràcia.

EL GENOMA HUMÀ

El llibre de la nostra vida
han trobat i l'han obert,
i el món somnia despert
allargar els anys fora mida.
La frase més exquisida
del genoma dels humans
diu ben clar: tots som germans
i allunya les suspicàcies.
No som de distintes races;
tenim distints colorants.

LA DARRERA TONADA MALLORQUINA

Han callat les havaneres
amb salabror de la mar,
la tonada del llaurar,
la de batre damunt l'era,
la de la figueralera
i la de tondre l'oví.
Sent només el mallorquí
la que fa temps es destaca:
la de l'escurabutxaca
o tonada del munyir.

LA TONADA DEL TONDRE

Val més tondre una setmana
que segar un bon pensament,
però políticament
els tonen de bona gana
i del fil d'aquesta llana
fan un vestit preciós.
N'hi ha un grapat o dos
que el poble volen confondre;
diuen que no saben tondre
quan tenen el poble tos.

TOT ÉS BROMA

M'ha arribat a les orelles
que a qualcú el que dic cau tort,
però tenc el gran conhort
de dar mel com les abelles,
perquè quan mir les estrelles
del cel polític illenc,
massa gris per ser blavenc
d'estelada monocroma,
si no m'ho prengué en broma
seria un carabassenc.

Llorenç «Móra» de jovenet.

II

D'ALLÒ QUE ENS PERTOCA I QUE NO ENS DONEN

VOLA, VOLA... HA, HA, HA!

S'ha de tenir molta barra
o molt poc capteniment
per voler enganyar la gent
amb dolços sons de guitarra,
quan xuclades de paparra
dóna amb fam sense descans.
No vol, només per aglans,
descompte en vols tal catefa
i se'n riu i fa la befa
damunt tots els ciutadans.

AJUDA RIDÍCULA

Veim que la terra nostra,
i en gran part dels alemanys,
per cobrir sequera i danys
dels agricultors demostra
que el Govern central té el rostre
molt més dur que el que pareix:
recapta i aconsegueix
dur-se'n una doblorada
i torna una pixerada
que ens rebaixa i escarneix.

NOSALTRES SOM ELS INNOCENTS

Flagel·lats pel terrorisme,
espoliats per l'Estat,
que ens torna sols un manat
de la garba del turisme;
ofegats pel centralisme
i emprenyats pagès i obrer,
el seu ninot de paper,
n'Aznar romp amb prepotència,
emblanquinant d'innocència,
dient que Espanya va bé.

SOLIDARITAT ABUSIVA

Com aquell temps dels corsaris,
pirates i bandejats,
continuem saquejats,
segons diuen els diaris,
pels impostos dels mandataris
del nostre Govern central.
Ni un quint torna del total
i el fet no és compensatori;
sembla més un robatori
de causa judicial.

Llorenç de soldat. Va fer d'estafeta. És el segon dret començant per l'esquerre.

III

DE CIUTAT

ELS AFORES DE CIUTAT

Fent només una volteta
pels afores de Ciutat
el cap queda colltorçat
mirant tanta grua dreta.
Cap hort queda ni caseta,
ni tampoc possessió
que guardi un petit quartó
de terra sembrada amb plantes,
però a milers, no sé quantes,
n'han sorgit de formigó.

EL GRAN BORDELL PALMESÀ

L'any passat en xifres brutes,
sense citar estat civil,
a Palma setanta mil
homes anaren de putes.
Foren moltes les permutes
de núvia, dona i amant
per una meuca excitant,
bella, lletja, vella o coixa.
Fora casa molt es boixa;
a domicili, no tant.

PASTANAGA? PUPUT!

Primatxola **P**astanaga
Presumit **P**astanagó
Pobríssim **P**úblic **P**enó
Però **P**repotent **P**er **P**aga.
Pel **P**oble **P**esada **P**laga
Portant **P**oca **P**ulcritud;
Pel **P**astanagar **P**erdut,
Pernejant **P**el **P**rim **P**enatxo;
Pens **P**odria **P**el **P**lomatxo
Passar **P**er **P**udent **PUPUT**.

IV

DATES QUE FAN HISTÒRIA

DIA DE LA MANIFESTACIÓ PER L'AUTONOMIA

Els xotets fora cordeta
o, millor dit, bestiar,
que surt sempre a pasturar
sense anar mai per la «dreta»,
ben unit amb forta estreta,
serà el futur de demà.

Però, senyors i senyores,
poble meu dolç, estimat,
de quina aigua t'han rentat

que t'han deixat amb penyores?
Tu seràs i sempre fores
català d'identitat.

Tant és ara com abans
perquè això ja ve d'enrere;
no hi ha més que una senyera,
dels Països Catalans.

El teu parlar de civisme
i política em confon.
Certament no saps què són
ni la dreta ni el feixisme.
Si ara vengués el nazisme
pactaries per divisme
amb els botxins d'aquest món.

Bé està aquell que mai no s'erra,
perquè jo sovint ho faig.
Però fa estona que vaig
molt més fi que una guitarra,
perquè he duit a dalt la terra
una nina tan d'esquerra
que nasqué el primer de maig.

Poble meu, pren la mesura
escollint el teu destí.
Dins el llarg d'aquest camí
massa pedreny ens detura.

Segueix la teva carrera
sortejant pedres i pols.
Tu tens la força de molts
que del cor et fan senyera.

Quan tot un poble camina
després d'anys d'estar assegut
ningú mai li dirà brut
si defensa el que estima.
I avui la gent mallorquina
crida «Volem l'Estatut!»

Hem de llevar les paparres
d'un poble traumatitzat.
L'estendard més estimat
el componen quatre barres.

La història tots la sabeu
d'aquest poble trepitjat,
que l'han duit com un ramat
assocat pertot arreu,
sense vot i sense veu,
sense pròpia identitat.

He sentit molts comentaris
de gent que, crec, no ho sabia,
que dins Mallorca hi havia
uns senyors molt necessaris,
que es diuen parlamentaris

i que lluiten nit i dia
per la nostra Autonomia.
Sabeu res d'aquests canaris?

La llengua parl de Castella
més que la meva i millor,
apresa a tocs de bastó
des de ninet de mamella.
Som un xotet amb esquella
que no troba el seu pastor.

EL 15 DE JUNY DEL 77

Aquell besllum d'esperança
rebrosta avui dins mon cor,
epassada aquella por
feta a trets i cops de llança.
El poble està de folgança
perquè sortí del fosc pou
i dient «siau qui sou»
va saber trobar la bretxa
per acabar amb tanta fletxa
rompent el fermall i el jou.

RECORDANT EL 23-F

Més que el troteig per les sales
ocupant el Parlament,
més que el gran astorament
del retronar de les bales,
més que arreplegar les ales
cercant tothom un enfony,
em va picar com un bony,
la finesa del llenguatge
del mostatxut personatge:
«Tot el món en terra, cony!»

Posant com un actor de Hollywood.

V

FESTES I COSES BONES DE LA TERRA

CARNAVAL

Seguirem veient disfresses
de Sant Esteve a Nadal,
hi hagi o no Carnaval,
i a veure'n pertot t'aveses.
Jo que també tenc rareses,
un fort desig dins mi neix:
com que som lleig amb escreix
i no necessit careta,
d'anar sempre, cara neta,
disfressat de jo mateix.

ELS DARRERS DIES

Som en els darrers dies,
en el temps de Carnaval,
on la disfressa és la sal
i s'alça de fantasies
o caps de llepolies
d'on surten ironitzats
personatges encrestats
o fets plens de mala bua.
No solen ser els de la Rua
els que van més disfressats.

SA RUA

A sa Rua palmesana
vol anar aquesta setmana,
el meu veí.
Ara m'ho acaba de dir,
el bon Mateu,
que té un dubte bastant greu
que el tanca en bloc:
anar-hi sols de badoc
o de disfressa,
vestit de mare abadessa
o de vicari,

mostrant el seu llarg rosari
consolador,
o, ben mirat, de rector
o bé de monja,
perquè el vestit de canonge
ja li ve estret.
També pensa el seu capet
desbloquejat
deixar monges i clergat
en mans de Déu.
Per això vol en Mateu,
que és bastant crític,
disfressar-se de polític,
que molt poc costa:
basta deixar-se una crosta
de bon ciment
que té tot Ajuntament
que està armat d'obra.
Fins i tot, també li sobra
la mascareta.
Pentinat i cara neta,
ben somrient,
amb posat de prepotent
i ben vestit,
pot anar ben decidit
a les disfresses,
predicant falses promeses
de pa mullat.

El polític vol mandat
sense cap mida
i circula per la vida
ben disfressat.

De fra.

CAMÍ DE CASTELLITX

El repic de les campanes
endolceix el gran desig
d'arribar a dins Castellitx,
a la Verge, plens de ganes;
que aquest any no siguin vanes
les súpliques que ens atreu.
Més que mai enguany s'escau,
que apagant l'odi a la terra
s'acabi d'arrel la guerra
i s'ompli tot el món de pau.

MONTUÏRI PREPARA LA FESTA DE LA PERDIU

Està fent la netejada,
Montuïri, dels carrers,
esperant els perdiuers,
tots amb bona perdiuada.
La fira és festa animada
pels reclams de refil viu
i aquest és el gran motiu,
segons diuen els entesos,
perquè mostrin els pagesos
qui té la millor perdiu.

LES MATANCES

Una de les ensenyances,
tal vegada la millor,
és l'amistat, la unió
que van fruitant les matances.
S'enforteixen aliances
entre pilotes i arròs
i sia petit o gros
l'animal sacrificat,
el gran llom de l'amistat
serà sempre el millor tros.

LA NIT DE SANT JOAN [I]

Nit bruixa, nit ardorosa,
nit sensual, nit d'amor,
nit de foc i de claror,
i altament voluptuosa.
Màgica nit amorosa,
nit encisada, nit gran,
en què la lluna roman
com nereida enamorada,
fent l'amor en cada onada
fins a l'alba de Sant Joan.

LA NIT DE SANT JOAN [2]

Nit bruixa, nit amorosa,
màgica nit sensual,
lúbrica, sentimental
i altament voluptuosa.
Nit sexual i ardorosa,
nit de caire permissiu
encesa com un caliu,
lluminosa i oportuna,
que escampa amor davall la lluna,
que fent l'ullet li somriu.

FRIT DE PASQUA

Ahir férem les panades
de la carn d'un bon anyell,
robiols, qualche crespell
i coques amb ous pujades.
Privacions acabades,
ara només tenc delit
de menjar-me el típic frit
en ritual berenada.
Els polítics, la panxada,
la tenen d'un bon bullit.

A París, davant el Louvre.

VI

GLOSES, GLOSADORS, POETES I ALTRES

LA GLOSA D'EN LLORENÇ MÓRA

La glosa d'en Llorenç Móra
vol ser un moment divertit,
com si fos un acudit
tret de davall una estora.
I si qualcú s'acalora
ho farà sense motiu;
d'ell mateix l'autor se'n riu
i quan agafa la ploma
desitja, amics, que amb la broma
deixeu tots d'anar cop piu.

**A FRANCESC DE BORJA MOLL
(EL DIA DE LA SEVA MORT)**

Resten mudes les paraules,
només parlen els sanglots;
els meus ulls banyen els mots
de rondalles i de faules.
La tristesa ha desfet baules
i s'estén com un ventall.
Adolorit, pens i call,
que en el teu diccionari
manquen mots per al gran glosari
que mereix el teu treball.

A PERE JUAN «TOLEDO»

Els ulls traspuen tristesa
i plora en silenci el cor
pel traspàs d'un home bo,
sac d'enginy i saviesa,
que vessava senzillesa
quan creava una cançó.
La meva admiració
sempre l'ha feta pregonia,
tant per ser bona persona
com per ser un gran glosador.

AL MEU PAISÀ, PERE CAPELLÀ, I

«Perquè no em plau el manar,
jo som batle i no duc vara,
no dic missa, ni som frare,
i em diu tothom capellà.»
Així deia el seu cantar
amb el martell i l'alena,
i duent a dalt l'esquena
l'enyorança del seu fill
i el calfred que fa el perill,
plorava cants a balquena.

AL MEU PAISÀ, PERE CAPELLÀ, II

Cantava sempre a baix to
fent espardenyes de goma,
amb ironia i fent broma
però fet miques el cor,
perquè sols tenia por
de no tornar a veure en Pere.
El que espera es desespera
i obligat per tan trist joc
cada glosa treia foc
o quintars de sabonera.

AL MEU PAISÀ, PERE CAPELLÀ, III

Entonava cada mot
com un crit a l'esperança,
refermant la confiança
d'oblidar un vil escamot,
ferm i sense anar cap cot.
I cosint cada sabata
plora llàgrimes de plata,
eixugades torbament,
per la pena que du el vent
veient que el seu poble es mata.

AL MEU PAISÀ, PERE CAPELLÀ, IV

Viure en guerra i violència
deixava un regust amarg;
el dia es feia més llarg
i més curta l'existència.
Per tant, davant la impotència
era el millor escapament
el vers punxant i valent
de gloses acusadores
contra les tropes traïdores
i grups d'afusellament.

AL MEU PAISÀ, PERE CAPELLÀ, V

Mestre fóreu i sereu
per al nostre poble algaidí
i anhel seguir aquest camí
si em deixau la vostra veu.
Molt m'ensenyàreu; rebeu
el millor de tantes coses
que volen dir aquestes gloses,
expressades no sé com,
per honorar el vostre nom
com un flairós ram de roses.

EL DISC D'EN BIEL MAJORAL

Fortes són les pessigades
de les mordales del cranc
i blaus, els cops de verdanc
de paraules musicades.
Entranyables, les tonades
i els bells ritmes amb nous brots,
que donen volada als mots
i a la veu, gran abraçada.
Fan que la terra nostrada
arrelhi en els cors de tots.

GLOSANT DE PICAT

Jo som glosador fa estona;
no som com tu, d'un moment,
que quan veus tanta de gent
el teu ànim s'aborrona.
Ets emprenyatiu, perdona,
i molt poc intel·ligent,
i quan el públic et sent
només riu i s'encollona.
Ell tot d'una s'adona
que no tens coneixement.

TROBADA DE GLOSADORS

A la Junta Directiva,
membres del Club de Pipers,
els meus elogis primers
per passa tan atractiva.

Molta feina ha fet Munar
i Joan Pua no atura,
per posar un poc de cultura
a dins l'art del bon fumar.

Es necessita fermesa
per organitzar un debat

amb glosadors de picat,
que a qualcú sembla raresa.

Però dins mi crec que aferra
i que reneix la cançó,
que dedins du un glosador,
cada home d'aquesta terra.

Quan cantam les nostres coses,
les que pertanyen a tots,
lligam un ramell de mots
que generen belles gloses.

Si no és molt bona la rima,
el verset serà més bo
si deixam que parli el cor
cantant el que més estima.

Perquè el cor mai no s'avesa
a tenir un batec glaçat
i vol que tengui el glosat
més que fred, paraula encesa.

Cada verset de les gloses
ha de dur sentiment viu,
d'alegre goig emotiu,
com flairós ramell de roses.

Deixant a part la feblesa,
s'ha de cantar lliurament,
agosarat i valent,
sense perdre la tendresa.

Ja sé que avui no hi escau
fer cap mena de sermons;
en començar les cançons,
hi haurà de tot manco pau.

No sentireu indirectes,
com sol dir molta de gent,
serà un combat ben calent,
anant les figues ben rectes.

Perquè la glosa més lliure
és la glosa de picat,
d'un to tan desenfadat
que fa rebentar de riure.

Sol ser també seriosa
quan de veres té motiu,
però anit, crec, serà un riu
d'alegria més morbosa.

Tenim dins aquest reducte,
ben cert, amics algaidins,

els més afamats i fins
glosadors, sense cap dubte.

Perquè tenguin bona entrada,
m'han fet el presentador
i après tenc que tot sermó
com més curtet més agrada.

Ara vos presentaré
un a un els glosadors:
si d'Algaida en tenim dos,
quatre més n'hi ha també.

Un glosador que fa cobla
cantant com un serafí,
és un mite mallorquí,
assenyat, dolçament fi:
en Socies de sa Pobla.

Ara arrib ara no arrib,
m'han fet tornar com a boig.
Ha mancat en Rafel Roig,
però tenim el gran goig
de poder tenir en Felip.

L'he sentit moltes vegades,
dels seus fans som el primer,

té una llengua que és d'acer,
una espasa: Pau Ferrer,
l'home de les mil tonades.

Vos present una persona
que glosa honrant la memòria
de son pare, que féu història.
Sentir-la em dóna eufòria:
Margalida Miratona.

Perquè és cosa obligatòria,
present els dos algaidins,
dos Jaumes, ambdós fadrins,
que com sabeu des de nins
duen bona trajectòria.

Què diré de l'amic Jaume
si d'ell n'estic orgullós?
Que sense causar cap trauma,
pens se'n du de tots la palma;
és el millor dels millors.

El darrer serà l'estrella,
el nin, Jaume Català:
a mi em fa al·lucinar.
D'aquí uns anys com glosarà,
si en els sis ja meravella?

La feina tenc acabada,
presentats els cantadors,
des d'ara els treballadors
són ells, amb feina senyada:
fer passar bona vetlada
a tota aquesta gentada
que tenen d'espectadors.

Una altra imatge de Llorenç passejant per les rodalies del Louvre. París era la seva ciutat europea preferida.

VII

DE LA JUSTÍCIA I DE LA CONSTITUCIÓ

LA CONSTITUCIÓ

Per ara sembla intocable,
la nostra Constitució.
Segueix essent la millor
la que sols era passable
i, encara que millorable,
el Govern s'hi resisteix,
quan a molts d'ulls els pareix
que està un poc anquilosada
i ha de ser renovada
quan certament s'ho mereix.

NO ÉS DE JUSTÍCIA

De la Justícia espanyola
molta gent dubta o no hi creu,
perquè molt sovint la veu
fer una estranya cabriola,
amb delinqüents d'alta escola
i també rics traficants.
Permisos extravagants
que sembren la mar de dubtes;
si no són jutges corruptes
són ineptes insultants.

VIII

DE LA NOVA EUROPA

ADÉU PESSETA DE BOTÓ

Ja no valdrà cap pesseta:
a partir del març que ve
totes es faran malbé,
inclosa la petiteta,
tan no res i rodoneta
que sembla més un botó.
Mai no ha tengut el color
que tengué la bella «rossa»
ni ha sabut a dins la bossa
merèixer estimació.

ELS EUROS

Era la coa tan llarga
per comprar els euros al banc
que semblava eren de franc
i l'espera es feia agra.
Vaig deixar la meva càrrega,
és a dir, tot el sarró,
en total un milió,
deu paquets en caramull,
i els euros el m'han fet ull
amb sols sis mil de valor.

L'EUROPA DELS 25

Si la unió fa la força,
com el poble sempre ha dit,
l'Europa que avui s'ha unit
per redreçar-se o destòrcer
anar no deixarà a l'orsa
tan meravellosa nau.
Potser serà la gran clau
fer amb aquesta unió
una constitució
i una gran Europa en pau.

SOSTRE DE POBLACIÓ COMUNITARI

El Govern és partidari
d'establir en un futur
com una espècie d'atur:
un sostre comunitari
de gent que visqui a diari
dins els balears confins.
Perquè no hi cabrem dedins,
patirem la dita pillla:
que bé que viurem dins l'illa
tirant fora els mallorquins!

Llorenç amb uns amics. És el quart començant per l'esquerra.

IX

DE TEMES DE CADA DIA

EL PARC DE SES ESTACIONS

Farà córrer molta tinta,
posades les messions
que són les eleccions,
el poder tallar la cinta
del Parc, que sembla es pinta
—perquè de verd n’hi ha poc—
d’un sofert terracós groc,
i si en el maig s’inaugura,
serà senyal que madura
un mig grenyal albercoc.

PALMA DESVENTRADA

Quan moltes coses de pressa
es fan surten un pegat,
més que mal fet, foradat,
que per totes les parts vessa.
Com que el vot és el que pesa,
està Palma com un xot
desventrat i van de trot,
tapen síquies fent espurnes.
Prest veurem si de les urnes
surt la pols de tant de clot.

«DE COLORES»

Són com les dues Espanyes,
els taxistes palmesans:
es mosseguen com els cans
i fan llances de les canyes.
El batle es romp les banyes
entre parada i camí:
«Cada taxista, va dir,
que pinti el taxi com vol.»
Millor si n'hi ha un estol
pintats d'arc de Sant Martí.

LES PENSIONS

Ja no saben què han d'escriure
ni què dir de les pensions.
No sé per quines raons
dels més vells se'n volen riure.
Com punyetes podran viure?
Les pensions minvaran part,
es jubilaran més tard
i viuran amb incertesa.
Volen que la nostra vellesa
mori, de cop, d'un infart.

ONZE CAMINS PÚBLICS TANCATS (QUATRE QUE VAN A LLUC)

Diuen que duen a Roma,
Tanmateix, tots els camins.
Són només els mallorquins
que de la dita fan broma
i un xinxer es troben en coma,
barrats que no hi passa un ruc,
sabent que l'ús no és caduc
i és el pas obligatori.
A Roma? Ni a l'oratori,
ens duen, aquí de Lluc.

XESC FORTEZA

S'ha apagat la flama encesa
de la tija del llumí
del gran actor mallorquí,
ben estimat, Xesc Forteza.
La pena, que es troba estesa
entre el seu públic fidel,
torna rialla rebel,
que ell aprova amb un somriure,
i esclata tot déu a riure
només entrat en el cel.

LA SETMANA EMBLANQUINADA

Varen dar molta de branca,
sindicats i professors,
quan sentiren els rumors
que els fotien la potranca
de tenir Setmana Blanca
i quedar sense esquiar.
I se n'han hagut d'inventar
una altra d'emblanquinada,
que resultant tan gelada
no deixen de patinar.

LA MANCANÇA D'AIGUA

És tan grossa la sequera
que el sol sembla bofegar
i bull la terra del pla
per tornar-se polseguera.
Manca l'aigua i fa peguera
que sent, fa estona, un bé escàs
molta gent no faci cas
d'emprar-la amb seny i mesura.
Si l'aixeta és doll no atura
serà de tots el fracàs.

CÀNON D'AIGUA

Mig Espanya està emprenyada
quan sent el senyor Pujol
que un cànon a l'aigua vol
posar aquesta temporada.
Mallorca fou castigada
amb aquest cànon temps fa.
El whisky no surt tan car
—més que cànon, canonada—
a la butxaca privada,
sense poder-la esquivar.

I LA BOTELLA DE VI LLUÍS CANYES... VOLÀ

Un capellà de capella
a un dinar d'ajuntament
d'un gran rioja, excel·lent,
volar féu una botella.
Pollastre de gra i gavella,
diuen que és el bon lladró,
i jo dic gall d'esperó
perquè té tan bones manyes
que aboca el vi Lluís Canyes
com aigua a l'abeurador.

OPOSICIONS

Aires frescs igualitaris
respiram molt més sovint;
ara hi ha sis-centes vint
places de funcionaris
i tots els comunitaris
podran ser-hi opositors.
Em llevaria picors
una plaça amb bon jornal
de glosador oficial,
mestre d'encollonadors.

LA VACA, EL CA MÈ I L'ASE MALLORQUINS EN PERILL D'EXTINCIÓ

Que la vaca mallorquina
i el ca mè en extinció
estiguin, potser raó
tengui aquell que així opina,
però ni aquí ni a la Xina
poden tenir fonaments
els mateixos arguments
quan parla dels nostres ases,
perquè cada quatre passes
se'n troben més de dos-cents.

DOLLY

Dolly no és nom de pepeta,
com na Barbie, pepa històrica;
és una «parida» clònica
d'una grassona ovelleta.
Si un savi perd la xaveta
i crea clònics humans,
serà un risc si molt abans
no té les mides ben preses
i en lloc de Mares Tereses
clona Hitlers o Roldans.

CAÇA I MORT DE 15.000 CABRES MUNTANYOLES

Les daran tanta de canya
que en quedaran sols un terç;
quinze mil mai més el cerç
sofriran a la muntanya.
Els trets cremaran l'entranya
dels banyuts animalons,
cabres, cabrits, cabridons
són la carnada escollida
i com sol passar en la vida
se'n salven sols els cabrons.

CANS ASSASSINS

No mancaben les ferides
ni mossegades mortals
de cans d'esmolats queixals,
ferotges infanticides.
Aquest tall de joves vides
és un crit als governants
perquè els canins atacants
vagin fermats i amb morral.
Seria molt més brutal
haver de fermar els infants.

LA CASSALLA DE SANTA ANNETA

La cassalla és bona droga
si la beus «dalei-dalei»,
perquè et fa tornar vermell
i et fuig la color groga.

Entre el meu pit i l'esquena
me'n vull posar un bon tassó,
per si em puja la color
i també em puja l'eina.

Perquè quan l'arramb a cuixa
en lloc de prendre forat
amb el cap ben envelopat
és quan em torna més fluixa.

Si com jo la teniu morta
beveu molt, que vos convé,
i veureu que l'any que ve
tots la tendreu molt més forta.

EL BELL NOM DE L'HOSPITAL

El nom de Llätzer confita
i humanitza l'hospital;

lloc i remei contra el mal,
la més nova i millor fita,
i si el mig mort ressuscita
tot arribarà a bon port.
Caldrà curant molta sort
perquè davant tantes bates
de doctors vaig veure «Matas»
i el meu ensurt fou de mort.

Amb Maria, la que seria la seva dona.

I TOCA... UN LLAMP FORCAT

Quatre gotes per tempesta
que no remullen el camp
i apareix, forcat, un llamp,
que enfosqueix a Reus la festa.
Sense tele es molesta
i està negre, el ciutadà,
com si li mancàs el pa;
a mi em volen altres mosques:
tantes hores a les fosques
sense tenir qui palpar.

ELS SINDICATS DE LES PROSTITUTES

Per a totes les grandolasses
que exerceixen –moltes són–
l'ofici més vell del món,
anomenades bagasses,
els sindicats fan les passes
perquè amb mètodes senzills
acabin tots els perills
i les vides dissolutes.
Llevaran totes les putes,
però en quedaran els fills.

PRESERVATIU MUSICAL I CANTAIRE

Segons diu la gent xerraire
hi ha un condó musical
que fent l'acte sexual
manté l'ocellet enlaire.
Però aquest condó cantaire
a molts no darà conhort
perquè, tenint molta sort,
per tenir una festa fina
crec que cal una orquestrina
quan el passerell fa el mort.

PIT DE SILICONA

M'ha estranyat una miconà,
però és cert el succeït:
que se li va esclatar un pit
de bella forma rodona,
ben farcit de silicona,
a una dona gata, crec.
Li quedà pansit i sec,
sense sili i sense llet,
i tant d'assumpte m'ha fet
que ni mam, ni xucl, ni bec.

LES ESPANYOLES HO FAN MÉS

Fan l'amor les espanyoles,
diuen, més que els espanyols.
Vol dir que peguen pinyols
canviant de castanyoles
i que a cada cinc violes
toquen vint mabres peluts.
Fan truites sense ous batuts
i molts dormen a la palla.
Fent una bona rialla,
brind pels espanyols banyuts.

LA VENTOSITAT

Un amic que és molt bromista
em va dir: «Un experiment
has de fer i veuràs la gent
com riu quan et perd de vista.»
I em va sortir un pet d'artista,
un pet prim o mig xapat,
davant un grupet format
per jovenets i una nina.
I just deixar l'oficina
de riure feren l'esclat.

LA FARMÀCIA DEL VATICÀ NO VENDRÀ VIAGRA

Que no vengui la viagra,
la gran farmàcia que hi ha
a l'Estat del Vaticà,
potser un glopet bastant agre,
perquè si la venda magra
seria en aquest Estat,
amb el frare encapullat
i els capellans creu alçada.
La processó és molt cansada
i el ciri dret, molt pesat.

ELS ESPANYOLS FAN POC L'AMOR

Una enquesta americana
diu que els homes espanyols
solen fer l'amor tan sols
un pic i mig per setmana.
Endemés de la desgana,
fan de pressa aquest treball:
quinze minuts és el tall
que els dura l'ardidesa.
És, com diu la gent pagesa,
fer caponada de gall.

X

DE TURISME

UNA ALLAU DE TURISTES

A la vostra terra estimada,
que altra volta comandau,
els clients fan una allau
i salven la temporada
durant quatre anys destrossada,
segons en Matas i en Flaquer,
per un pacte pifoler
i poc professional,
però ambdós fan molt més mal
que el calabruix a un planter.

RIQUESA I CURTESA MENTAL

Pedrades contra Turisme,
tira l'empresariat,
i pedrega el seu terrat
per fals ideologisme,
volent semblar l'alarmisme
dins el sector laboral.
N'Ortea i la patronal
confonen amb avolesa
desdeny i font de riquesa,
amb gran curtesa mental.

LA VERGONYA DEL CAVALLER

El preocupa la imatge
del turisme balear,
diu, des de Mèxic, n'Aznar,
en un telereportatge,
i dóna un gran arrambatge
al balear executiu,
salvant els polls del seu niu
i el plomatge de la polla.
D'allà, del món i la bolla,
de tots nosaltres se'n riu.

VIACRUCIS HOTELER

No reula ni avança,
el nou impost hotelier;
començarà el maig proper
aquest calvari que espanta.
És més paga... na que santa,
la setmana, i com es veu
el dolor s'estén arreu
pel sector d'hoteleria.
L'ecotaxa és l'agonia
i el fust pesat de la creu.

PLACES HOTELERES IL·LEGALS

L'ecotaxa és una daga,
és un agusat punyal
que a l'hotelier farà mal
si il·legals places amaga.
Punyirà com l'argelaga
i deixarà bastants de ferits.
Molts dels que peguen crits,
injuriant aquest impost,
amagats en el rebost
tenien quinze mil llits.

LES PLACES IL·LEGALS

Es necessita coratge
per controlar l'hoteler
i conèixer molt més bé
el verídric percentatge
dels clients en habitatge,
sense deixar-ne al rebost.
Per això el té descompost
i és el mal dels pitjors mals
que les places il·legals
suraran amb l'ecoimpost.

L'ECOTAXA

L'ecotaxa es troba lliure,
esperant sortir del niu,
però el grup de sempre diu
que la tornarà proscriure
i no la deixarà viure
perquè li vol robar el pa.
Els qui mai no han dat cap mà
exigeixen la rebaixa
i no caben dins la faixa
de tants d'anys de bon menjar.

MAQUIAVELISME HOTELER

Diuen que a les nostres illes
el gremi dels hotelers
congria molts mentiders
dins les seves camarilles.
Formant perverses guerrilles
i sentint-se prepotent,
escampa pertot dient
que el Govern mata el turisme.
Tant de maquiavelisme
perquè sols té el cent per cent.

EN TOMEU DE CAS MONJOS

«Sembla que hagin tornat bojos,
hotelers i ramaders,
que com els falsos lleters
van a la caça de rojos»,
diu en Tomeu de Cas Monjos,
un dels comunistes vells,
«només mouen atropells,
aquests sants cabdills egregis.
Perdre el poder i privilegis
és perdre vaca i vedells.»

EN AQUESTA «TERRA VOSTRA»

En aquesta «terra vostra»,
bons constructors i hotelers,
el de menys són els doblers,
com tot l'entorn ho demostra.
Ens heu enriquit ca nostra
vessant generositat.
Sempre que ens heu governat
ha estat més minso l'atur
i un brillant i bell futur
ens deixareu per llegat.

XI

DE MEDI AMBIENT

PLA HIDROLÒGIC

Presentà papers, registres,
el ministre d'ambient,
d'un pla hidrològic potent
al gran Consell de Ministres:
plourà més, sense sinistres
de tempesta i llamps forcats;
pous i fonts sempre sobrats
negaran la sequera
i d'aigua de sa Costera
quedarem associats.

«VOLEM AIGUA PER A TOTS»

Es cridarà amb insistència
«Volem aigua per a tots»
i la festa, ball i bots,
negarà Múrcia i València,
i servirà la intendència
arròs paella calent,
gratuït, per a la gent
que no haurà de fer despeses.
Com el temps de mans esteses,
a la plaça d'Orient.

CIUTADANS? II (EMAYA)

Sabem que tenim sequera
i que l'aigua és un bé escàs,
que la xarxa és un cabàs
i l'aigua que perd fa plorera.
No aprofiten sa Costera
i pensen ja en els vaixells,
que serviran d'arganells,
i a posar el rebut més car,
i, com sempre, el ciutadà
pagarà aquests desgavells.

L'ANSA DE LA NOSTRA GERRA

El ministre troba tares
i no aboca per comprar
màquines de dessalar
dient que són «coses rares».
Ell vol que sien més cares,
fetes de blocs i ciment
donant aigua a bastament...
quan sia morta la terra.
Tenint per l'ansa la gerra
no l'omple, d'incompetent.

AIGUA DESSALADA

Amb la sequera oblidada,
ara Palma i Calvià
beurem aigua de la mar,
ben fresqueta i dessalada.
Anc que sia un poquet fada
tots hi sortirem guanyant:
no importarà estar pescant
patint sol o fredorada,
perquè sempre qualche orada
caurà pel grifó botant.

XOTETS MALLORQUINS

S'ha esvaït la noble essència
de conrear i d'estimar
la nostra terra i la mar,
amarats d'indiferència,
deixant que el segell d'urgència
perdi el tren dels fons marins,
abocant tots els mastins
les arenoses respostes
que, prepotent, dóna Costes
als bons xotets mallorquins.

L'EXTRACCIÓ D'ARENA

És la passa més idònia,
segons diuen els experts,
treure arena dels oberts
fondals de la posidònia.
Protegirán la colònia
d'aquest preciós algar
i l'arena tornarà
a cobrir els deserts paratges.
Ho diu Madrid, que té platges
i està rodejat de mar.

LES PLATGES, EL MAR I JAUME SERVERA

La mort de les nostres platges
sembla que té un proper demà
perquè al seu amant, el mar,
li tanquen els maridatges
d'arenosos amaratges
amb bes suau i calent.
Fa temps que besa ciment,
remull de pena i plorera,
i, com diu Jaume Servera,
«moren per ofegament».

LA PLATJA DES TRENC

Una platja mallorquina,
verda, neta, virginal,
per mor del gran capital
reverteix en una mina.
A preu d'or, l'arena fina,
engoleix com un avenc.
El nostre Govern illenc,
un poc palpa d'envestida,
veu que sagna la ferida
milions pel trenc fet al Trenc.

ARENA I DESERT DEL PROFESSOR J. SERVERA II

La mar rebel, insubmisa,
presonera del ciment,
vol ser lliure com el vent
i engronsada per la brisa.
Vol saltar-se la cornisa
que l'estreny com un dogal,
jugar a l'espai natural
entre les dunes d'arena
rompent la dura cadena
de ciment del litoral.

SA CANOVA

Plora, diuen, sa Canova
el desig del Parlament.
Els pins, per blocs i ciment,
mudaran fent obra nova.
Si tal desbarat s'aprova,
com molts del mateix estil,
tristament pens i cavil
que la verdor mallorquina
sols serà una fulla fina
impresa en bitllets de mil.

ELS AJUNTAMENTS DESCLASSIFICADORS

Si els ajuntaments de pala,
de destrat i picassó,
com són Campos, Lluçmajor,
Santanyí i, seguint l'escala,
Valldemossa, ferit d'ala,
i Manacor, d'ofegor
quin és, poden dir, el racó
que han de desclassificar:
trenta metres dins la mar,
ompliran de formigó.

EL BATLE VOL MÉS HOTELS

Diu un batle canyellista,
potent urbanitzador,
gran amic del formigó
i de l'asfalt d'autopista,
que el seu pla expansionista,
destrossa costa i pinar,
no és fer xalets vora el mar
sinó hotels, que donen feina,
i si el GOB o qualcú escaina
que se'n vagin a filar.

ROSTRES DE CIMENT

A aquesta terra seva,
—nostra gairebé no ho és—
devastar-la s'han permès
sense ni mica de treva,
perquè saben que caplleva
un fàcil enriquiment
contra un gran empobriment
de la parla i territori.
Hi ha més d'un consistori
amb els rostres de ciment.

REGAL DELS REIS

Just arribat a la platja,
més ben dit, al portitxol,
defugint del protocol
em digué, baixet, un patge:
«S'ha de tenir bon coratge
i s'ha de ser molt valent,
ser ministre d'ambient
i destrossar-vos la costa.
Li deixarem una embosta
de cent tones de ciment.»

EL PORT D'ANDRATX

Per pair la cimentada
del destrossat port d'Andratx
s'ha de tenir un bon gavatx
i aguantar la vomitada.
La gran verdor esquarterada
és terrosa feredat.
L'avarícia ha congriat
devastadores empreses
que, anheloses de riqueses,
terra en ciment han mudat.

L'ILLA ESTÀ EN COMA

Les rimes tornen escrues
i els mots perden brillantor;
el verd perd part del color
i les terres queden nues,
arbrades només de grues,
pedra, bloquets i ciment.
Pateix l'illa un creixement
més enllà de l'oradura
i, esperant la sepultura,
està en coma permanent.

ELS CAMPS DE GOLF

El conseller de Turisme
és una caixa de llamps;
vol construir trenta camps
de golf, vessant optimisme.
Més d'un pensa que és cinisme
que sien urbanitzats
més camps, que seran regats
amb el líquid que escasseja.
Ara el conseller golfeja,
amb el cap ple de forats.

EL CAMP I ELS CAMPS

Camps de polo i camps temàtics,
de golf i camps esportius
per l'illa es fan extensius,
en ajuntaments pragmàtics,
sense traumes, sistemàtics
en especular el seu sòl.
Cap mallorquí no se'n dol
ni s'immuta gens ni crida,
perquè es part de la gran vida
que ha triat i diu que vol.

EL CAMP DE GOLF DE SON GUAL

Xorrigo perd fesomia
assolat l'ametlerar:
no sé si el voldran sembrar
o prendre una nova via.
L'hostal des Pla i rodalìa
han quedat mig esventrats,
i els arbres arrabassats
per populars patriotes.
Els algaidins, amb pilotes,
taparan molts de forats.

RIP

El president tornà enrere
la moratòria del sòl;
s'allargà més que el llençol
perdent coixí i capçalera,
i davant l'escandalera
que els seus batles estan fent
no vol anar contra el vent
que xiula fort per la dreta,
i deixa que sa Roqueta
mori farta de ciment.

LA IL·LUSÒRIA MORATÒRIA

La Llei sembla laudatòria
però de molt poc serveix
perquè més es construeix,
obviant la moratòria
i la febre atemptatòria
contra el terreny no té empatx.
Vomitaran el gavatx
ses Salines, Santanyí,
Llucmajor i Marratxí,
Palma, Calvià i Andratx.

ELS BATLES DE PALA I DESTRAL

Hi ha batles que l'eufòria
els raja com la canal;
són els de pala i destral,
que no volen moratòria.
La culpa condemnatòria
de tot el que han destruït
duran clavada en el pit
per la seva estupidesa.
Trista, la naturalesa
raja sang pel cor ferit.

EIVISSA I FORMENTERA

Oberta queda l'aixeta
a hotelers i constructors
per sense gens de rubors
encimentar el bosc i pleta
d'Eivissa i deixar ben neta
Formentera de pinar,
arbredes i savinar,
perquè arribin mes turistes.
Els doiuts ecologistes
només saben emprenyar.

ECOTAXA

L'illa va quedant pelada,
obra de bastants mesquins.
Milers d'alzines i pins
cauen d'una destrallada.
Serres de fina dentada
tapen interessos torts.
Llavorant aquests cors forts
l'illa mor miqueta a mica
i cap hotelier suplica
un funeral pels pins morts.

NADALA QUAN BELEN LES OVELLES

El Terreno era un gran barri;
part s'ha perdut del que fou
i ara els veïns han dit «Ou!»,
cansats de droga i xivarri.
Fa deu anys donaren l'arri,
davant i rere un taulell,
les putes fent un bordell
d'aquest lloc, trist de descriure.
Volen un barri per viure
i no un puta desgavell.

NADALA: DOL A LA SANG

De vegades les paraules
perden el significat,
sobretot si t'has trobat
amb el cor fermat amb baules
i repassat els retaules
d'una església, rere un banc,
sabent cert que no tens tranc
per implorar com pertoca.
En el cor du tot Mallorca
l'estimat Crist de la Sang.

SA GERRERIA

Sabent que és sa Gerreria
bé d'interès cultural,
enderroc tan bestial
no vol la ciutadania.
Però segons la batlia
és l'assumpte clar i precís:
«Per l'article vint-i-sis
el batle pot, en escruix,
passar-se per l'entreuix
qualsevol llei del país.»

EL CASTELL DE SANTUERI

Amagada en el misteri,
mor l'espoliació,
i és la degradació
del castell de Santueri
el més burlesc improperi
al passat felanitxer.
Qui té la culpa no ho sé,
però quan tot sien runes
no hi valdran plors ni fortunes
si no es fa el que s'ha de fer.

CAN SALAS

L'edifici de Can Salas,
comprat amb els nostres doblers,
abans que de vell caigués,
l'han tirat a baix les pales.
Com que els doblers tenen ales
si no tenen un bon llast,
no podeu estar a l'abast
d'aquell senyor que es passa
pagant milions d'una casa,
quan tots sabem que és un trast.

LA MANIFESTACIÓ

No aniran a la protesta
ni sortiran al carrer
els constructors, perquè sé
que el verd ambient els molesta,
ni gaudiran de la festa
els grans especuladors.
Hi mancaran els millors,
els que toquen la guitarra
i passen cara i barra
de desclassificadors.

ELS SEUS NO HI EREN

La prepotent consellera,
i gall de brega, Cabrer,
ni amb tanta gent al carrer
farà, diu, anques enrere.
Cabrera i sa Dragonera
foren guanyades així;
canviaren el seu destí
d'illes també cimentades.
Amb tan ingents desfilades
hom se sent més mallorquí.

ANUNCIS

L'anunci en aquest diari
per demanar un bell ninet,
—me'n deixareu un trosset?—
ho trob extraordinari.
Veu el futur en precari
i, com que no s'ho mereix,
vol el que li perteneix
i la llesca ja és molt prima.
«Qui diu que Mallorca estima
segur que no la destrueix.»

UN PORC GRAS

Com un porc gras a matances,
escorxat i desventrat,
el nostre camp ha quedat
i a trossos, les esperances
que tantes malaurances
esdevinguin un conhort.
Els de sempre tenen sort
perquè se'n duen el llom
i se'n foten, amb aplom,
si deixen el camp ben mort.

NO QUEDA NI LA PALLISSA

D'aquesta terra submisa,
plena de depredadors,
del casal dels seus majors
no queda ni la pallissa,
perquè parets i bardissa
fan de portell a la mar.
Ara ens tocarà llaurar
fent pols les nostres entranyes
i ens tornaran a posar banyes
perquè ens puguin torejar.

QUI EN TÉ LA CULPA?

Hi ha gent preocupada
perquè des d'un grapat d'anys
els inversors alemanys
gran part de l'illa han comprada.
Quarterada a quarterada,
canviam els mallorquins
patrimoni dels padrins
per marcs, forts com una roca.
Noltros hem desfet sa troca
i noltros la feim bocins.

MIRACLE!

Tenc una neboda a Inca
que fa uns dies ha comprat,
i jo dic recuperat,
un tros de terreny o finca.
La firma, nova de trinca,
desprèn uns perfums estranys;
la terra, nous viaranys,
ara albira sense obstacle.
Comprar ha estat un miracle
perquè era d'uns alemanys.

EL MUSEU DELS MALLORQUINS

Estam fent una gran passa
perquè dins vuit o nou anys
cent trenta mil alemanys
dins l'illa tenguin la casa.
Hem venut el carro i l'ase,
la costa i la terra endins;
la nostra arrel hem fet bocins,
amb la destrat del menyspreu,
i serem carn de museu
dins poc temps, els mallorquins.

DE FORA VENDRÀ QUI...

Solen dir que «de ca teva
qui et traurà serà un estrany».
Aquí no sols l'alemany
compra i eixarma ca seva;
madrilenys no donen treva
devers la Costa dels Pins;
no deixen que els serverins
gaudeixin d'una caleta.
És pecat, marededeueta,
haver nascut mallorquins?

PLORANT LLÀGRIMES D'ASFALT

Mallorca i la pagesia
ploren llàgrimes d'asfalt
perquè el camp està malalt,
febrós de tanta autovia.
Aquesta greu malaltia,
fruit dels especuladors,
provoca punyents dolors
i una execrable mort lenta,
si el PP i la presidenta
l'ofeguen sense rubors.

EL TREN DE L'ESPERANÇA

Diuen que la Part Forana
no vol que segueixi envant
l'autopista de Llevant
que serveix en palangana
el Foment, però demana
un vell desig, que pretén
obrir el camí que s'estén
entre els vells ferros viaris.
Si els illencs som solidaris
mai no perdrem aquest tren.

EL NEGOCI DE L'AUTOVIA

El Govern movent les guies
va estrenyent els seus corrons
i enforteix els acerons
destinats a fer autovies
que pobles i pagesies
cridant fort li diuen «No».
Però el seu potent corró
esclafa veus i mitjans
i se'n fot, dels ciutadans,
perquè s'omplirà el sarró.

AUTOVIES I AUTOPISTES

Desbancats els progressistes,
veurem passats uns quants dies
generar més autovies
o, si voleu, autopistes,
que ens mostraran noves vistes
del camp pagès destrossat.
Tendrem més transport privat,
i en la nova carretera
tendrem la millor manera
de matar-nos aviat.

TERRES BOSCOSES

Talment es trenca una gerra
s'ha romput el nostre conreu
i el pagès, cansat, s'asseu
i fa bosc la seva terra.
A les subvencions s'aferra
i em deixa trist i sorprès
perquè serà un mal avés,
si un dia la vista escamp,
veure tot aquell bell camp
mort i erm, o bosc encès.

LA FERIDA DE GALÍCIA

Sagna encara la ferida,
és profund i llarg el trau
i la sang que surt i cau
tot el que toca enverina,
i Galícia s'emmetzina
tant que un camp de dol pareix.
Sembla que el Govern menteix,
obstinat a fer-nos creure
que el que estam cansats de veure
de veritat no existeix.

PLAGA D'ESCARABATS

Es preparen per a la guerra,
xineses autoritats,
contra els bruts escarabats
que emplenen aquella terra.
Mestre Joan de sa Serra,
un pagès mal entranyat,
diu que sempre els ha esclafat
fent-los cruixir amb les sabates;
el mateix que vol fer Matas
amb la nostra identitat.

SA DRAGONERA I CABRERA

(DÈIEM FA MOLT DE TEMPS AL DIARI *Baleares*)

«Salvem junts Sa Dragonera»
era un crit passional.
Poc després, «Parc natural,
volem que sia Cabrera».
Ara, calmada l'esquerra,
el dimoni mai no jeu,
seguirem pagant el preu
de tenir-les just devora
i al mateix temps tan enfora,
privats de posar-hi peu.

LES MATANCES MALLORQUINES

Què té aquesta serra bella,
plena de llum i color,
que espiga mala llavor
—cada garba una barcella—,
i li asseca la mamella
qualsevol advenedís?
La que fou un paradís,
sobrada va de mancances.
Els mallorquins fan matances
escorxant el seu país.

DEMANANT UN POC DE SENY

Milanes enverinades,
el nostre mar desventrat,
art del boscatge talat
a força de destrallades.
Les costes cimentades
i el sol rústic esquifit,
tot ens va quedant petit,
arbredes, aus i terreny.
Demanar un poquet de seny
potser ja no té sentit.

EL PARADÍS PERDUT

Cimentades les costes,
els pins i alzines talats,
els budells del mar buidats
i les platges descompostes.
Cinc-centes plantes són brostes
en perill d'extinció
que estan en el puig Major,
Massanella i sa Porrassa.
D'un paradís fer una bassa;
tan poc seny no té perdó.

MOLTA PASTA I POC AMOR A LA NOSTRA TERRA

Què té la terra nostrada
que està perdent la verdor,
que l'arada i el tractor
no li fan la pentinada
sinó que, repudiada,
venuda al millor postor,
la trosseja el desamor
d'una fillada mesquina?
L'ensaïmada mallorquina
té més pasta i menys dolçor.

LA MALLORCA QUE VOLEN

Hi volen més autopistes,
més edificacions;
veure plens tots els racons
d'edificis i turistes.
Als mallorquins, bosses tristes,
els queda cara d'apur:
amb cotxes és Singapur
i de poblat és Hong Kong.
Si no lluitam donant tronc
ens robaran el futur.

A l'església d'Algaida, el dia del seu casament amb Maria Fernàndez.

XII

D'ESPORTS

LA COPA, A L'ENTREGA ES VA ROMPRE EN DUES

La Copa del Rei perduda,
segons diuen seguidors,
ofrenen als jugadors
una Copa pareguda.
No importava tal moguda
i hauria estat millor
si Joan Carles Borbó
veient la Copa xapada
hagués dat meitat a cada,
com deia el rei Salomó.

Llorenç, vestit de futbolista —se suposa que va jugar—, al camp de futbol. Els seus equips varen esser sempre el Mallorca i el F. C. Barcelona. Quan el Barça perdia, els seus amics «merengues» li feien arribar tot tipus de missatges de condol i, fins i tot una vegada, li enviaren una corona de morts.

UN POBLE UNIT PEL FUTBOL

La il·lusió col·lectiva
que ha brollat talment un riu
per un bell somni esportiu
clama que Mallorca és viva.
L'illa sencera és captiva
de l'embriox d'aquest partit.
El Mallorca ha aconseguit
tan grossa convocatòria
que és un orgull la victòria
de veure el seu poble unit.

ES «RECRE-A» AMB LA COPA

«La tercera és la vençuda»
i el Mallorca ha vist enguany
que no ment aquest refrany
perquè la copa obtinguda
era fa temps merescuda
i són dignes champions.
Feren «Recre-acions»
i dos gols de fantasia.
Embogírem d'alegria:
mil felicitacions!

LA PRIMERA VAL... PER MIL

Reneix en el cor l'eufòria
dels vermellons seguidors
des que els seus jugadors
i el seu club han fet història
i esblenat de la memòria
el trist vint-i-nou d'abril.
Sembla que han reprès el fil
i que tot va vent en popa.
Aquesta primera Copa
oficial val per mil.

EN EL NOU CAMP

En el Nou Camp faré l'ona,
avui vespre en el partit,
perquè sent en el meu pit
un fort batec que pregona
que el Mallorca a Barcelona
em farà aplaudir de dret;
però si no em surt condret
i el desig s'esfilagarsa,
com que també som del Barça
serà un mal glop petitet.

EL MALLORCA ÉS DE PRIMERA

L'eufòria fou inestable
i esdevingué patiment
quan el seu davallament
era real o probable.
Però la veu incansable
del públic enfervorit
aterrí el Valladolid
i féu del Mallorca una fera.
Segueix sent de Primera
pel seu gran darrer partit.

EL MALLORCA

Un club de tanta solera
sovint cau en els paranys
de durar només tres anys
dins la Lliga de Primera.
Té poca fe en la pedrera,
fa fitxatges sense sort,
qui no està ferit va tort
o les cames li fan figa.
Després qui salva la lliga
si tot l'equip és un mort?

ENGUANY SÍ

Aquest any ja és a ca nostra;
enguany la tenim aquí;
ens podem enorgullir
alçant més que mai el rostre.
L'afició al món demostra
que a totes guanya amb excés.
És més que un Club, és molt més:
és lluita, raça, semblança.
Per a sempre: visca el Barça,
i també tots els culers!

CAMPIONS

Amb desfici del Sampedoria,
resplendeix dins la nostra seu,
l'anhelat guardó europeu
que enriqueix la nostra història.
Molt més gran serà la glòria
i es tindrà l'alt honor
que per ser campió
de la futbolera Europa
des d'ara beurem amb copa
i no obligats amb porró.

A MATEU MAS I JACINT PLANAS
(UN SOCI DE LA PENYA MIQUEL À. NADAL)

Fa molt de temps, molta estona,
crec que sols era un ninet,
i ja sentia un calfred
quan guanyava el Barcelona.
El meu cor canta i pregona,
i ho farà mentre viuré,
l'estima grossa que té
pels vius colors, blau i grana,
més xalest que una campana,
orgullós de ser culer.

Una gran família.

XIII

GLOSES A LA FAMÍLIA

EMBARÀS

Remullades les entranyes
per recent fresca saó,
la llavor de bon amor
brota foc de mil foganyes.
Són percepcions estranyes
que fan estremir la pell.
Se senten cops de cisell
modelant formes novelles,
esculpint les parts més belles
d'una rosa o d'un clavell.

NAIXEMENT

És sorprenent la natura:
com més la mires pareix
que la flor que ara sorgeix
té quelcom de criatura.
No és per atzar que quan, pura,
una nova vida neix
de tu sent un bell esqueix,
sia una flor que enamora.
És un nadó la penyora
d'un tros del cor d'un mateix.

BESADA EN L'ANIVERSARI DE QUICO ANTICH

Trenta-sis anys d'infantesa,
de fantasia i color,
cuirassats de cotó
i arrebossats de tendresa,
Amb un bell punt de dolcesa
que del teu món reduït
s'engrandeix a l'infinit
deixes la llar emmelada.
Més que mai una besada
té la dolçor d'un confit.

EL BELL NOM DE CATALINA

La meva mare i padrina,
crec que tenien quelcom
que embellia més el nom,
rondallesc, de Catalina.
La nissaga il·lumina
i en tres nebodes segueix,
i una filla comparteix
el nom de l'àvia i besàvia.
A totes les Catis, sàvia,
natura les embelleix.

A BELÍN AMENGUAL

Una part de *sapiència*
de *voluntat*, altra part,
de *llengües* poc més d'un quart
i un raig llarg d'*intel·ligència*.
Un toc de *bona presència*,
tres dits de *bella i cabal*,
de pintura un bon didal,
de simpatia guarnida,
becada fresca i servida.
Això ets tu *al natural*.

A LES BEL ANTICH, AMENGUAL I CIREROL

És una fresca alenada
el nom august d'Isabel,
amb dolçor de canyamel
i de móra assonada.
És mot antic d'arrelada
per la via paternal
i el bell nom porten igual
germana, filla i cosina,
neboda i la bel padrina.
Feliç sant i un bes moral.

SOM UN POQUET PARDALERA

Com que som un pardalera
que he nascut el juliol,
mai no cant de cara al sol
perquè em treu de polleguera.
Ja tenim bona bandera
amb el llegat d'usdefruit
d'aquell horrible devuit
i el seu únic pensament.
Ser addicte al moviment
encara és un salconduit.

SENSE CAP I POC PEU

Pareix que he agafat la moda
d'avaries i dolor;
si abans va ser en el motor,
ara ho pateix una roda.
Una glosa no és cap oda;
són quatre falques d'obrer
valent, honrat i sincer,
que rapinyen com un moix.
Més fàcil que agafar un coix
és agafar un mentider.

MÓRA I... D'ALGAIDA

Vista la gran importància
que tenen els detergents,
el sabó, pasta de dents
i altra similar substància,
per anar a la Comandància
i tenir un sondeig calent,
vull dir fort, primerament
que no som «Moro», som «Móra»,
i el DNI corrobora:
d'A-L-G-A-I-D-A de naixement.

EL MATANCER

Anar sols a la dinada
diu molt poc d'un matancer,
però això és el que sé fer,
i no omplir la sobressada
ni capolar la xullada,
i més si el porc és molt gros.
M'estim més un plat d'arròs
i un bon parell de pilotes,
ara que quan vols no trotes,
per endurir part del cos.

AUTORETRAT

Més petit que un ca d'Eivissa,
panxarrut, mal fet i calb;
amb quatre ulls pitjor que un talp
i amb la boca mig postissa;
més raspós que el vi de missa;
massa vell per ser un bon tord,
és a dir, un mig «avort»,
que només per fer-vos riure
tot el que em queda per viure
me'n fotria tornar sord.

AHIR A LA RUA

La cara se me colora
com la flama d'un llumí
quan m'aixec cada matí
disfressat de Llorenç Móra.
La careta protectora
d'antic, la duc i no em queix,
i de cada dia em creix
el sant humor que predic.
Tant és així que me'n ric,
disfressat de mi mateix.

VIURE LA MORT

Viure la mort esboldrega
formigonades parets,
els cors més forts i condrets,
i el món sembla que ensopega.
La impotència estreny i ofega
amb la força d'un dogal;
és la grapada de sal
en la nafra dessagnada,
Viure la mort de l'amada
gairebé és un cop mortal.

I L'AMOR HA PRES ETERNA VOLADA

Ha pres eterna volada,
directament al cel blau,
amb un lleu somrís de pau,
la meva dona estimada.
Des d'alt la seva mirada
serà un raig fulgurant
que em darà força constant
per protegir dels perills
la vida dels néts i fills
que junts hem estimat tant.

DIA DE SANT HONORAT

D'Algaida rep l'encomanda
que en tengui cura el patró,
vigilant des del balcó
encastellat damunt Randa.
Encara que a una altra banda
visc des que som casat,
duc el meu poble acorat,
i ara que sent que el cel trona,
no deixis la meva dona
de la mà, sant Honorat.

A L'AMOR QUE SE'N VA

Com un llumet que s'apaga,
com una espelma cremant,
el seu temps es va acurçant
i es desfà com una baga.
Els grocs llençols d'argelaga
van secant el llagrimer
i freda fulla d'acer
tallant belles esperances.
Mai no viuré d'enyorances;
present sempre la tendré.

LA REINA DE LA CASA

Cada dia sent la maça,
el martell devastador,
colpejant sense perdó
a la reina de la casa.
Com una fulgent espasa
amb punta fina d'acer,
en mans d'hàbil mosqueter
dins les entranyes s'afica
i l'esmorteix mica a mica
sense que res pugui fer.

A LA MEVA MORENA

Morena meva estimada,
d'ulls negres com el carbó,
dins el cor tenc un racó
on sempre seràs guardada.
T'estim molt i tal vegada
mai del món t'he estimat tant;
en el dia del teu sant,
amb aquest ram com a ofrena,
l'amor ens vessi a balquena
amb els fills en el voltant.

A LA MARE DELS MEUS INFANTS

T'estim manco que voldria
perquè massa no podré.
T'estim més que el temps primer
del nostre encontre, Maria.
T'estim més de cada dia
no sols pels nostres infants;
t'estimava molt abans
que ells vinguessin a néixer.
T'estim per tu mateixa,
perquè tens tots els encants.

CARTA AL MEU GERMÀ TOMEU

Amic carter,
No t'emprenyis gens ni mica,
amic Pep Rotger, somriu.
Si el germà no saps on viu
llegeix lo vermell que diu:
l'adreça sola s'explica.
Més caçador que una fura,
picapedrer anomenat,
en TOMEU ANTICH TROBAT
—el bon nom MÓRA perdura—
viu al CAMPET avinent.
Sempre el veureu somrient,
no sap què és una hora trista;
d'ALGAIDA fou futbolista
quan sobrava la talent.

A LA MEVA FILLA CARME

Verge de l'Escapulari,
bella reina de la mar,
el vostre nom és com el pa,
part de l'aliment diari,
dard de foc incendiari
que en el cor meu va cremant

i que s'atia estimant,
i així el caliu no perilla,
perquè Carme nom la filla
i l'estim més cada instant.

Amb Maria, la seva dona, i els seus tres fills grans: Quico, Tià i Cati.

MAJORIA D'EDAT DE BEL ANTICH

És tan forta l'embellida
que el primer de maig ha duit
que ha desclòs els teus devuit,
rebutant en la florida.
Nous horitzons en la vida
i el deler de llibertat,
la majoria d'edat
sovint posa en la cruïlla,
però sempre voldrem, filla,
la teva felicitat.

AL NADÓ LLORENÇ ANTICH I VICENS

Com el brull de primavera,
lluent, suau i sedós,
eixerit, dolç, graciós,
de morena cabellera.
Un refil de cadenera
que emplena de goig intens
la nissaga dels Vicens
i també la d'Antich, Móra.
És un nadó que enamora,
preciós i nom Llorenç.

AL NADÓ SIMONE PASETTO ANTICH

Ha vengut fent cabrioles
com un terbolí de vent,
apressat i sorprenent,
amb ullets com faroles.
Talment un ram de violes
sembla el cosset en conjunt.
Des de baix al capdamunt
és com el sol del migdia,
que ahir molt més resplendia
a las dotze i mitja en punt.

AL MEU FILL SEBASTIÀ

Les paraules recercades
per festejar el teu patró
dormen mudes a un racó,
estan emmagatzemades.
Tal vegada les emprades
en aquest moment estant
no em facin pare brillant;
surten del cor, del bell mig,
tenint només un desig:
sies feliç cada instant.

MIREIA, UNA NÉTA PRECIOSA

Si un regal de la natura
és cada minyó que neix,
sent carn i sang d'un mateix
la novella criatura
sembla bogeria pura
i es fa el cor, de goig, bocins
mirant els ullons divins
de néta tan preciosa.
Mireia, meravellosa
ets per als pares i els padrins.

CATALINA

Catalina, Catalina,
de rondalla el nom més fi,
amb regust de romaní
i de santa mallorquina.
Ets, filla meva, una nina
eixerida i captivant;
dar-te vull en el teu sant
un joiell de pedreria,
però dins l'argenteria
com tu no hi ha cap brillant.

MARIA I VICTÒRIA ANTICH ARCOS

Fent més forta l'embellida
ens regala el curt febrer,
blancs com la flor d'ametler,
dos novells alens de vida
i queda la llar enriquida
de tendresa feminal.
Bessonada, font dual
que vessant goig i alegria
fa de Victòria i Maria
doble preciós regal.

La família Antich Fernàndez al complet.

XIV

GLOSES D'AMOR I AMISTAT

RECORDANT L'ESTIMAT MORT

La vida vull que desflori
els pètals blancs de la flor,
guarint ferides de cor
sense que l'essència mori.
Allunyem el purgatori
cremant nafres amb foc viu.
Ompli la llum de l'estiu
de raigs clars bones senalles,
amb fresc soroll de rialles,
perquè un bon sant també riu.

ESTIMADA MEVA

Ets com l'alba matutina
a punt de trencar el matí;
la cara de blanc setí
i un bes lleu de clavellina,
trencadissa de tan fina;
cabells a mig pentinar;
ulls negres de fons de mar
encisant amb la mirada.
Si tens el cos d'una fada,
qui no s'ha d'enamorar!

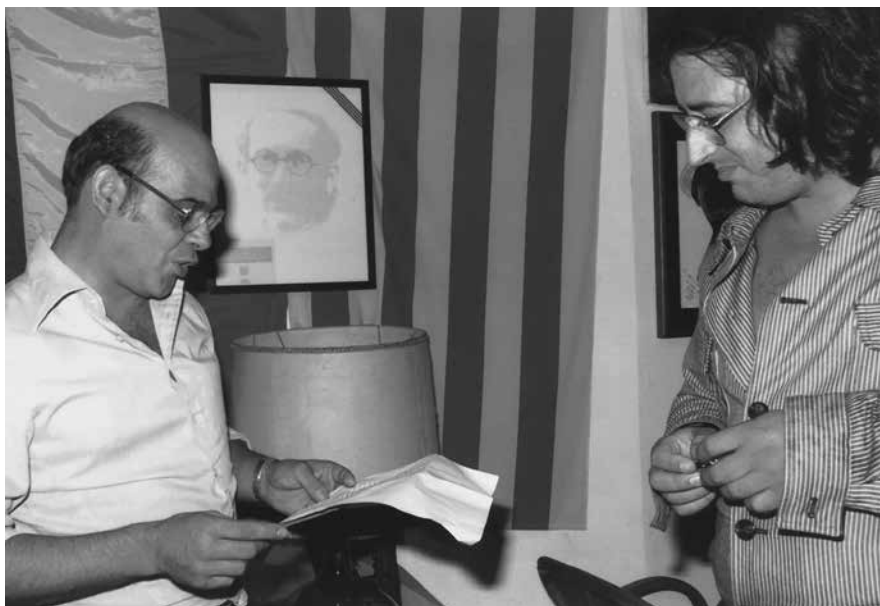
No és vera que t'estim massa
però és cert que t'estim molt
i com més el cor m'escolt
l'estima avança una passa.
La sageta que el traspassa,
deixa al llarg del seu camí
flaire d'amor sense fi,
com si mai no estimàs prou;
dia a dia, de bell nou,
sempre t'estim més que ahir.

AMIC, PACIÈNCIA

El més fort desig m'anima
però paraules no trob
que expressin just ni de prop
el foc de la meva estima.
Tot el meu cor regalima
benaurança amb aquest cant
i al mateix temps va pregant
que en temps de males anyades
quaranta mil flamarades
t'il·luminin cada instant.

Llorenç amb Maria a la platja. Tots els diumenges anava amb la dona i els fills a nedar, especialment al Camp de Mar.

Amb el seu amic Llorenç Capellà.

XV

GLOSES DE NADAL I FELICITACIONS

EL BETLEM

Cada cosa en el seu temps,
durant tot l'estiu cigales,
i ara que és temps de betlems,
tocar i cantar les nades.

Jo que no cant gaire bé
i toc instruments debades,
us contaré una visita
que un jove, l'altra setmana,

va fer a un betlem, segons deia,
dins una església de Palma.
Quedà tot bocabadat
mirant resplendent l'estable.
Allà estava el Minyonet
ajagudet dins la palla,
mentre la Mare li feia
moixonies per la cara
i l'abrigava amorosa
amb tapament de besades.
Sant Josep, devora el foc,
acabava la becada
i el bou menjava, silent,
un poc de palla mullada.
De la somera, l'alè,
cremava la bavarada
i el tuf era com el fum
d'una estufa imaginària
que, juntament amb el foc,
encalentien l'estable.
La coral d'àngels somreia
tocant i cantant nadales.

Després contemplà l'entorn:
les valls, camins, rius, muntanyes,
i la neu que del cel queia,

talment si pintàs un quadre.
 Tot li semblava superb
 i no perdia calada
 fins que un pastoret humil
 li arribà al fons de l'ànima.
 Vestia, segons va dir,
 una pallissa molt llarga,
 espantant un poc el fred
 que buidava la nevada.
 Duia un anyell en el coll
 de molt blanca i fina llana
 i oferint-lo a Jesús nat
 li demanava en veu baixa:
 «Jesuset, Vós que sou bo,
 per què no feis el miracle.
 que hi hagi pau a la terra,
 que recobrem l'esperança,
 que l'amor vessi pertot
 saltant com una cascada,
 vencent l'odi de les guerres
 i trencant fusells i bales,
 i que roses i clavells
 siguin les nostres letals armes.»

Mentre, seguien els àngels
 tocant i cantant nadales.

El pastoret, envelat
—tenia vermelles les galtes—,
just devora els tres Reis Mags,
va seguir, però amb veu alta:
«Dóna, Senyor, als qui comanden
aquesta espanyada Espanya,
molt de seny. Que tenguin cura,
sempre de manera clara,
que suri la justícia,
la llibertat, que s'empara
respectant els drets humans,
bordons de la democràcia.
Que mirin el bé comú:
abans d'ells estan els altres.
Canviau-los si no saben
complir la seva paraula.
Que se'n vagin els corruptes,
els prepotents, vius i lladres.
Que preservin de les Illes,
aquesta terra estimada,
la verdor dels nostres camps,
els boscos i les muntanyes,
torrenteres i camps erms,
la costa i les seves platges.
Que no sembrin el ciment,
assassinant els paisatges,
i que lingüísticament
siguin tan normalitzades

que sia la nostra llengua
per tothom la més emprada.»
I encara seguí parlant
fent rierol de paraules.

Mentre, seguien els àngels
tocant i cantant nades.
El que no sabia el nin
era que ell mateix parlava
per boca d'aquell pastor
i tampoc se n'adonava
que era altruista el desig:
només pensava en els altres.

I mentre toquen els àngels
i canten una nadala,
bones festes us desitja
en Llorenç Móra, d'Algaida!

DARRER CONTROL

Pregam a Déu i Maria
que vos hàgiu divertit,
que hagi vessat el sentit

de l'humor i l'alegria.
Gràcies per la companyia;
sols ens queda acabar bé,
i aquell que faci el primer
s'emportarà la victòria.
Aquí s'ha acabat la història;
molts d'anys i fins l'any que ve.

XVI

GLOSES POLÍTIQUES

LA GRAN FITA DEL CONSOLAT DEL MAR

El goig el cor dinamita,
sent tan gran l'explosió
que fruita l'emoció
dels meus ulls llarga collita.
Veure la rogenca fita
a l'esquerra del camí
ben assolida a la fi
és testimoni fidel
que ara estic fruïnt del cel
sense el mal glop de morir.

POLÍTICS II

Em diuen pocavergonya
quan amb polítics em fic,
perquè de bastants me'n ric
i a molts d'altres tir la conya.
Quan un ciutadà s'enfonya
dins el nostre Parlament
i sols mots insultants sent,
com trets de bolles de goma,
no és millor agafar-ho en broma
que no seriosament?

VOMITERA POLÍTICA

Creix la gent més mentidera
manant políticament
i pel seu gran rendiment
sempre té molta mandera.
A mi em fa vomitera
veure polítics venuts
en profit dels coneguts
rics constructors generosos.
Els ciutadans candorosos
paguen sempre els plats romputs.

NOCES DE PINYOL VERMELL

S'ha de casar la princesa
i medita en el verger
si les mates de roser
tenen la fragància estesa.
Sant Pol, patró de l'Entesa,
al casament dóna abric
i l'esquerra fa repic
perquè el príncep honorat
sia jove i ben plantat
encara que sia antic.

MORALMENT, MÓRA DE MORERA

Ahir no vaig anar a noces
per no estar-hi convidat.
Diuen que estic tan MORAt,
que sense beure faig gloses.
Si les noces s'han concloses,
anant socialment bé,
repartint, si és que convé,
el pastís d'altra manera,
vull ser móra de morera,
no de punxant romeguer.

EL GUETO

De *tropa* va titllar el Pacte
el cabdill estufadís,
i de *gueto* aquest país,
amb desdeny, va rebre el tracte,
i ha seguit mancat de tacte
motejant el president
de *tribu*, precisament,
als bascs nacionalistes.
Són les hordes aznaristes,
tropa, clan o moviment?

PLATAFORMA CÍVICA

Mallorca torna a ser crítica
amb el Govern de Madrid
i vol fer sentir el seu crit
amb la plataforma cívica.
La simbiosi o química
de Balears amb l'Estat
és un vaixell enfonsat,
un embolic amb mil nodes,
un posar pals a les rodes
d'aquesta comunitat.

COMENÇANT LA CAMINADA

Comença la caminada
del nou flamant president,
una persona corrent,
concordant i molt honrada.
La seva neta mirada
i el seu tan natural gest
són equipatge d'aquest
decent exbatle algaidí
que vol fer tot el camí
amb vestimenta d'honest.

COM AQUELL TEMPS

Tornam al temps del franquisme,
quan governava la por
i el dia a dia era un plor
regant dolor i dramatisme.
Escampava el falangisme
que els russos eren dolents,
amb coa i banyes creixents,
i urpes als dits de les mans,
i ara a l'ERC i als esquerrans,
fan presumptes delinqüents.

ELS NOUS MOSSONS

Enfilat a una palmera
com si fos un dàtil més,
vaig contemplar els tractorers
en el passeig de Sagrera
La gent pagesa no hi era;
tots eren terratinents,
amos amb tractors potents,
demanant subvencions,
vestits de pobres mossons
però amb grans comptes corrents.

PROCESSÓ DE TRACTORS

Té les idees confuses
qui defensa el destrossar,
encara que mil n'hi ha,
maneres de matar puces.
Acabussen cans i cusses,
coneguts conservadors,
i es proclamen defensors
dels pagesos, de manera
que fan front a la sequera
fent processó de tractors.

LA QUINTA COLUMNA: LA FAGB

Dels grups dels nostres pagesos,
la Unió i la FAGB,
hom destria qui conté
els camperols i els burgesos.
Aquí no hi ha malentesos;
no té la pobresa, amics;
els rólexs marquen els tics
dels mandats conservadors:
prepotents amb els tractors;
més que pagesos, cacics.

LA VERITAT DE LA MENTIDA

En el circ d'aquesta vida
política i social,
ser corrupte, deslleial
i artesà de la mentida
dóna gairebé la mida
d'aquesta societat.
Ministres i ex de l'Estat,
jutges, guàrdies, policies,
solen fer mil virgueries
amb la seva veritat.

LA MENTIDA SAGRAMENTADA

Els que fan de la mentida
un culte sacramentat
entenent per veritat
la mentida repetida,
i molt més si és consentida,
permesa calladament,
fins que, arribat el moment,
s'acaba tanta impostura.
La veritat sempre sura
quan el seny està present.

LA GAVINA VOLANDERA

La gavina volandera
ha caigut des del cel blau,
com la paraula que cau
d'una boca mentidera
quan el poble vol i espera
transparència i veritat
que el Govern li ha negat
creient que era toix i estult.
les mentides i l'insult
la «gran au» han eixalat.

OLOR DE PODRIT

Querelles i exabruptes
s'estenen per dins Madrid,
amb forta olor de podrit
i de polítics corruptes,
comprant i venent assumptes
a màfies i constructors,
enriquits depredadors
que, de manera magnànima,
compren dignitat i ànima
despullant-la dels valors.

FORA LLIÇONS

Des de la tele i despatxos,
diu que són un gran perill,
amb rialla de conill,
el senyoret dels mostatxos,
els ineptes mamarratxos
que mai no pensen com ell.
«Són els rivals d'un nivell
que a mi no en donen lliçons:
les nostres corrupcions
estan fetes amb cervell.»

EL TÚNEL DE SÓLLER

El túnel és una fossa,
més bé un forat sense fons,
que guarda mils de milions
i la boqueta ben closa.
Aquest túnel, se suposa,
si és que s'arriba a acabar,
que a Sóller directe va.
No sé per quines cinc-centes,
diuen les llengües dolentes
que du al Consolat de Mar.

LA GIRA RASPUTINA

Matas envià a l'Argentina,
crec que amb caire molt obtús,
la gran intèrpret de rus,
on parlen llengua llatina.
A la gira rasputina
l'interès del rus decau
perquè cercaven un trau
que qualsevol llengua allisa.
Com que de nit no hi ha missa,
anaren a pegar un clau.

DES DE RÚSSIA AMB AMOR

Si amb la feina prou t'excites
i després de la labor
et puja la calentor
i tens ganes infinites
d'anar a una casa de cites
perquè s'alça el cap de baix,
ho trop ben fet. El biaix
és que les despeses brutes
d'aquesta casa de putes
les pagui el públic calaix.

MESTRE ARNAU

N'hi ha que diuen que diuen,
i jo també ho he sentit
que és un cel aquest partit,
que els seus delictes prescriuen.
Tranquils, els seus membres diuen
com vivia mestre Arnau,
que deia: «La meva nau
tots els temporals capeja
perquè la bandera oneja
dins el mar blau de ma pau.»

LA ROSADA MATUTINA

La rosa valldemossina
donà esqueixos del roser
amb el vot de fer un planter
amb l'enyorança argentina.
La rosada matutina
amarava el jardí illenc
i el roser més primerenc,
com les cames de cigonya,
florí, vermell de vergonya,
l'escàndol formenterenc.

ELS APRENENTS D'ALÍ BABÀ

Quan un sent els exabruptes
que a les televisions
i diaris fan pregons,
els polítics, no hi ha dubtes
que el nombre és gran, de corruptes,
i que d'honests pocs n'hi ha.
Segons l'escriure i parlar,
demostrin certes esquadres
que eren aprenents de lladres,
els companys d'Alí Babà.

DE CARDENAL A PAPA

El seu paper molt bé juga,
aquest fiscal general
que ha arribat a cardenal
carregant la creu feixuga
damunt l'esquerra i eixuga,
de Matas i de Piqué,
les taques d'oli i també
dels vots venguts d'altre mapa.
Tot serà, quan sia papa,
més blanc que un full de paper.

EL NOU CEMENTERI

No sé si són impropis
o passa de veritat
que ha augmentat la nostra ciutat
el compte de cementeris.
Segons polítics criteris,
Cort és un fossar amb confort
per a excàrrecs, sense sort,
acomiadats pel Govern.
Ni el dimoni dins l'infern
diuen que vol tant de mort.

SI ALMANCO QUEDAREN BÉ

No vull que sembli un sarcasme,
però no crec en tabús
i més que clar està confús
si tengueren qualque espasme
i arribaren a l'orgasme,
les dones del Rasputín,
o si foren jocs de nin
i la gran nit d'erotisme
dels grans pares del turisme
fou orgasmada d'esplín.

EL MILLOR CONSENS = DECRET

Era vera la mentida
embastada amb gran secret
que donà vida al decret
amb el consens sols a mida
de la part desvergonyida:
decretant, ja n'hi ha prou.
Ells, que tenen un bon sou
duent vida regalada,
de la gent que està aturada
se'n toquen altius un ou.

EL CA DE BOU

De tantes acabussades
del dentellut «ca de bou»,
encara qualcuna cou,
de les seves mossegades.
Ell també rebé dentades,
més ben dit, qualche mossec
de cabells, però no crec
que li fessin cap sangria,
resant una «ave» Maria
el Prestige va quedar sec.

CAMÍ ESFEREÏDOR

Una pujada d'agura
em fa el president Aznar
volent protagonitzar
una estranya dictadura,
democràticament dura
perquè ell canta i es fa el so.
Ningú pot elevar el to,
ell és la veu sacrosanta;
retornam cap als quaranta
i aquest camí me fa por.

MÀXIMA

«La mentida repetida
sol passar per veritat»
i el president de l'Estat
té la màxima assumida,
i amb ella sempre invalida
del seu dissident l'atac.
Per sortir de l'atzucac
sap donar falses alarmes:
diu que trobarà les armes
tan cercades dins l'Iraq.

ELS LLIBRES

Sortí primer el llibre d'ella
i després el d'ell, és clar.
Parl del llibre de l'Aznar
i el de l'esposa Botella.
Ha tengut poca pipella
el fanàtic escriptor
i aprenent de dictador
que posà l'Estat de grapes.
Segons diuen són les tapes
el que el llibre té millor.

BENAVENTURATS ELS QUI DONEN AIGUA ALS QUI TENEN SET

Veurem si no són bravates,
si d'aturar, intencions,
les urbanitzacions,
té el president Jaume Matas.
A l'amo no són gens grates;
el bunyolí diu que «el ric
ha d'edificar i cap pic
s'ha de dar la mà a l'esquerra:
ni aigua de la nostra gerra
ha de beure el jove Antich.»

LA BLANCA ROSA

De Formentera el fort aire
el jardí està fent malbé
i a la rosa del roser
l'ofega la seva flaire
de tan suau, enredaire,
volent forçar el seu destí.
El blanc platenc argentí,
sagnant per la seva espina
diu: «Estaràs, Argentina,
plorant de pena per mi».

MESURES SENSATES

La rosa valldemossina
del més popular jardí
vessa flaire de verí
de manera sibil·lina
i entabana i enverina
la nostra parla pas a pas.
La pudor taponi el nas
que exhalen roses i mates.
Entre les més insensates
saps segur que hi estaràs.

NADALA

Relliscarà entre les *mates*
la gebrada electoral,
bon *pastor* en aquest Nadal,
mentre, tocaràs sonates.
Estaràs vivint ingrates
hores negres vora el *mar*,
i *pau* en el *món* durà,
de manera més *segura*.
Joia, alegria i ventura,
el minyó quan naixerà.

EL NOSTRE PARE PUTA... TIU

No estima la nostra terra,
aquest pare puta... tiu,
perquè la fa caganiu,
la trepitja i la soterra.
Amb la sanitat l'enterra
i la mata en pensions.
Amb les provocacions
«d'Espanya va bé» disfruta
i Balears és la puta
que paga el llit i els condons.

IDIL·LI FORÇÓS AMB EL PARE PUTA... TIU

Ha de tenir aquesta terra
amb el pare puta... tiu
un idil·li en positiu:
Fer l'amor i no la guerra.
Té a la mà pau que desterra
conflictes d'aigua i doblers,
túnels, vots formenters
i bloqueig de carreteres,
ja que el forat dels darreres
ens ha eixamplat de demés.

EL NOSTRE PARE PUTA... TIU (VIII)

Que no estima la nostra terra,
el nostre pare puta... tiu,
és el fet demostratiu
que només li dóna guerra.
Mutilat de la mà esquerra,
la dreta ni dar-li vol
i en tot l'Estat espanyol
el puta... tiu pare nostre
diu, amb cínic i dur rostre:
«L'ecotaxa és un bunyol.»

I NO CALLEN NI PER DÉU

Vivim dins un dogmatisme
gairebé sense consol,
on el Govern espanyol
sols creu en l'espanyolisme,
i hem d'aguantar el gran cinisme
que un tros de Pere Mateu
diu que els altres, perill greu,
són, endemés d'egoistes.
Ho diu un d'aquells franquistes
que exclamava «El carrer és meu.»

TENEN SAL A LA FERIDA

Tenen sal a la ferida
els qui, de forma il·legal,
en una guerra letal
segaren alens de vida
i fent llei de la mentida
en ella encara es fan forts.
Amant d'aquests trists esports,
aquí hi ha una camarilla
que en el «bon sossec» de l'illa
ja no hi caben els seus morts.

DECLARACIÓ DE BARCELONA

Que una gran potada dóna
a la Constitució,
la gran declaració
d'uns partits a Barcelona
diu, qui cec, no se n'adona,
d'un fet que és tan natural
que ha de seguir el curs normal
contra tota problemàtica.
La nostra Espanya democràtica
és plurinacional.

LÈXIC PARLAMENTARI: FUM O LLUM?

Cerc amb una palmatòria
llum encès pel Parlament,
una veu tan eloqüent,
model de bona oratòria,
que quedi dins la memòria,
recalant dins qualque enfony,
però el lèxic és un bony
que supurant, qualque dia,
sentirem dir: «Senyoria,
vagi a ca una puta, cony!»

LAS VACANCES DELS POLÍTICS

En sobran alabances,
aquests dies poc prolífics,
perquè estan tots els polítics
fruitint d'un mes de vacances.
Es noten les millorances
quan no pensa el seu capet;
per això un mes és poquet,
seria millor mig any.
Sempre que ells tanquen el pany
el país va molt més dret.

JA TORNEN A SER AQUÍ

Acabades les vacances,
es veuen ja pels indrets
els polítics, morenets.
Uns predicant aliances,
d'altres amb desconfiances
cap al propi president.
Per desgràcia és el moment
que els nostres politicastes
començaren els desastres,
sense cap remordiment.

BRAM D'ASE

S'ha trasplantat a un pollastre
una cèl·lula, es diu,
del cervell d'una perdiu
i emet cant de «perdiuastre».
Diu un amic molt banastre:
«D'aquest país surt l'arrel
del trasplantament, amb zel,
fet a polítics, és massa!
Tots parlen bramant com l'ase,
i aquest bram no puja al cel.»

A Montuiri, en un homenatge a Pere Capellà.

XVII

LLENGUA, IDENTITAT I CULTURA

QUI ÉS QUI?

És injust l'espanyolisme
demagògic que amb poc seny
tira tones de pedreny
sobre el nacionalisme,
amb un fals paralel·lisme,
violent i conflictiu,
perquè el més depuratiu
és l'anomenat d'Estat,
que esborra la identitat
d'aquest poble inofensiu.

SENSE NOCIÓ DE NACIÓ

Els polítics i estadistes
em creen confusió
i no entenc què és *nació*
ni el mot *nacionalistes*.
Són, els espanyols centristes,
nacionals puritans
i els bascos i catalans,
veïnats d'idees mal vistes?
Qui és el papa i qui els papistes,
amb el cervells tan malsans?

IB? MATRÍCULA AL PP

IB es munten pel·lícules,
IB mostren el llautó:
IB es fon com el meló,
IB mor a les matrícules.
IB? Idees ridícules.
IB? Tot globalitzat.
IB? Sense identitat.
IB clames al desert,
un poc mor, si IB es perd,
la nostra comunitat.

EL VI DE LA MEVA VINYA

Tenc la boca segellada
per ruixades de mals vents
i mig rompudes les dents,
sense gaire mossegada;
l'ànima resta trencada
com un vidre fet bocins.
Amb comptagotes els vins
la meva vinya nodreix
perquè el míldiu que pateix
acorat el té dedins.

LA BALANGUERA

Verger diu: «La Balanguera
és un himne d'esquerrans,
per això tots els dretans
no tenim gens de cantera.
Si el Pacte surt damunt l'era
que canti valent tot sol.»
La «gavina» pren el vol
xiulant una tonadeta.
No sembla «Sor Tomaseta»;
pareix que és el «Cara al sol».

L'ESTENDARD

Anem avui a la plaça,
com cada any, a retre honor
a Jaume el Conqueridor,
soca de la nostra raça.
Si seguim la seva traça
també honrarem l'Estendard,
quatre barres que són part
d'aquest poble maltractat.
Defenseu la identitat
més que mai perquè ho feim tard.

LA NOSTRA IDENTITAT

Perdonau-me si voleu,
no som molt lletraferit,
però el cor tenc entristit
d'escoltar tanta de veu
que va fent, pertot arreu,
dins Mallorca un bon bullit.

Verí rabiós destil·len,
les cartes al director
i m'entra gran amargor
en veure que tant s'enfilen
mallorquins que només filen
amb cervell de gorrió.

Però, senyors i senyores,
poble meu tan estimat,
el cervell, qui el t'ha rentat?
Qui t'ha comprat amb penyores?
Sempre has estat, sempre fores,
català d'identitat.

Hem sentit moltes vegades
que el que viu al Principat
sols ho és en veritat;
els altres ho són debades.
Hem rebut tantes troncades
que tenim el cap girat.

Tenim dins l'oblit fa estona,
tant els petits com els grans,
qui són els nostres germans,
l'arrel que ara feim fellona.
Català és tota persona
dels Països Catalans.

No ho dic per donar-me glòria,
no som sabut, som pagès,
però de nin tenc entès
i no em falla la memòria
que és la història, la història,
qui pesa i qui dóna el pes.

I TOTS CALLAM

Què ha de fer la gent honesta
a les provocacions?
S'ha de baixar els pantalons
al mateix temps que la testa?
Llancen el guant i molesta
més que un esbart de moscards
rebre decrets que són dards
que caven la nostra sepultura
i tots callam. Per ventura
és que som massa covards.

LA HISTÒRIA SAGRADA D'AVUI

Si crec la Història Sagrada
i que Caín matà Abel,
un Abel amb mala fe
a la nostra parla estimada
veig que acora punyalada
amb grossa fulla d'acer.
El partit que intenta fer
d'identitat ens despulla;
la capola la com la xulla
presumint de carnisser.

EN AQUEST MÓN DE MENTIDES

En aquest món de mentides
i de falses veritats,
menteixen autoritats
i persones investides
de poder i definides
com persones models.
Augmenten més els recels
quan davant tanta impotència
tenen la santa indecència
d'ofegar les nostres arrels.

CAMINA, POBLE

Quan tot un poble camina
després d'anys d'estar assegut,
resolt, unit, convençut
del que vol i no declina
reivindicar l'autoestima,
la llengua i la identitat,
i el patrimoni heretat
després de segles d'història,
tocarà amb la mà la glòria
d'un futur assegurat.

JOVES INDEPENDENTISTES

Joves independentistes
quan arribaren al port
tengueren el desconhort
de viure escenes molt tristes.
Com aquells vells temps feixistes,
a més de ser escorcollats,
empesos i maltractats,
de la llengua, erra que erra,
en la seva pròpia terra
d'emprar-la foren negats.

TERRA DILECTA

Aquesta terra dilecta
congria molts traïdors,
ministres i regidors
i molta altra gent electa
que la vol muda, subjecta,
submisa com un criat.
És un poble apallissat
amb la llengua mutilada
i és hora de fer l'alçada
i no viure agenollat.

RÈTOLS EN LLENGUA ESTRANGERA

A les zones costaneres
els negocis ubicats,
diuen que estan retolats
sols en llengües estrangeres.
Dins ca nostra forasteres
són les formes de parlar.
Jo que som pagès forà,
del temps de les espadenyes,
em podríeu donar senyes
si aquí es parla català?

PER UN PLATET DE LLENTIES

Sofreix molt la nostra terra
però aguanta i resisteix
l'envestida que pateix
la nostra parla sempre en guerra.
Qui la d'enlairar l'enterra,
qui fa les lleis la restreny,
qui la d'empentar no empeny
ni cerca novelles vies.
Per un platet de llenties
venen la llengua i el seny.

LLENGUATGE I FEMS

Mallorquina és la veïnada
que baixava a tirar els fems
i em va dir: «Heu vist quin temps?
Plourà i farà *granizada*.
A tirar, ben escapada,
abans que caigui es ruixat,
es *cubo*, tot estibat,
duc, de *basura*, a *s'esquina*.»
M'agafà pell de gallina
abans de caure acubat.

LA MALA SALUT DEL CATALÀ

La nostra parla dilecta
avergonyida emmudeix;
la ferida que pateix
més cada dia s'infecta.
Griposos i amb mal aspecte,
els mots van criant verdet,
gelats pel social fred
d'Humanitats patriotes.
El català, per pilotes,
van ofegant per decret.

TREURE LA LLENGUA

El Govern, que tant proclama
que fomenta la unitat,
trenca sense pietat
la soca, brançam i rama
de la llengua ara que trama
que aprenguem valencià.
Filant un poc més enllà
i emprant també el mateix fus,
que s'ensenyin l'andalús,
l'extremený i el murcià.

BILINGÜISME

Quan parla amb tant de cinisme
el ministre ambientador,
l'olor arriba a pudor
i augmenta el seu cretinisme.
Què entén ell per bilingüisme?
Des de sempre els mallorquins
hem parlat amb els veïns
el català i l'espanyol,
i els castellans, el seu sol:
tot ho fan per «cataplins».

CATERVES DE...

La terra nostra no és nostra;
la terra només és d'ells
i amb decrets i desgavells
altre pic ens donen mostra
que en manco d'un parenostre
destrossen el més preuat.
Aquesta terra ha engendrat.
caterves de traïdors,
polítics destrossadors
de la nostra dignitat.

GONELLES

Em deixa la boca esmussa
i de gallina la pell,
gent que té tan poc cervell
com una abella o una puça
i lladrant com una cussa
veu tenebres dins la llum,
i a la llengua foc i fum
vol donar en pla terrorista.
Aquesta gent gonellista
fa més renou que embalum.

CENTRO CULTURAL MALLORQUÍN

Crearen just a la dreta
de la nostra parla pairal
el seu Centro Cultural
Mallorquín, de la Roqueta.
Feina polida i molt neta,
defensant el nostre parlar
de l'imperi català
que vol ser el nostre botxí.
Guarden tan bé el mallorquí
que empren sempre el castellà.

LA CADENA HUMANA

Que facem cadena humana,
units com baules d'acer,
de davall Jaume Primer
fins a arribar a la Drassana,
Mallorca avui ens demana
per salvar el nostre parlar.
Magribí, peninsular,
i estranger, vine a dir «Prou!»
al Govern perquè s'exclou
de promoure el català.

L'ACAMPAL·LENGUA

El fan sense defallença,
l'Acampallengua cada any,
els joves, i el d'enguany
avui comença a Pollença,
sense un gram de benvolença
de part del nostre Govern,
que pareix tirar a l'avèrn
la llengua que diu que empara.
Qui malmet la llengua mare
és que ha perdut més d'un pern.

XVIII

PER LA LLIBERTAT

LA GRAN DISFRESSA

Tres estats un veredict
polític i escandalós
pactaren, en pla amistós,
per evitar un greu conflicte.
Disfressar-se no és delict
i fer mofa és molt normal,
i vestir-se en carnaval
de malalt no és cap raresa.
Amb aquesta gran disfressa
guanyà el premi el general.

PUTIN I EL TERRORISME

Diu Putin que «el terrorisme
és cada cop més audaç,
més cruel i més mordaç,
més semblant al salvatgisme».
Però aquest dur verbalisme
amaga un trist rerefons,
com fan altres nacions
que tracten de terroristes
tots els independentistes
si no estan de genollons.

II-S

Muntanya decapitada,
huracà desactivat,
cementeri amuntegat
de cendres de carn cremada.
Rancúnia detonada
amb frigidesa de gel
contra el malvat infidel,
segant milers brins de vida
perquè Déu, diuen, convida
tot els matons a anar al cel.

TANT ÉS ARA COM ABANS

El meu cor fet una pinya
no sabia què era el goig,
plorava tenyit de *roig*
com els nins folrats de tinya
havent de seguir la ginya
dels carros usurpadors.
Governants envilidors
estan fent discursos bojós:
«Els dolents tornen ser el rojos,
i els franquistes, els millors.»

NO HI HA TEMPS QUE NO TORN

Pens trobar-me en la postguerra
després de complir els dotze anys,
marcat amb nafres i danys
perquè era un fill de l'esquerra.
Altra volta aquesta terra
s'encalenteix com un forn,
de tramuntana a migjorn
pastant blava dictadura
de demòcrata figura.
No hi ha cap temps que no torn!

LLENEGADISSA

És una trista desgràcia
sentir que Espanya va bé;
per la malaltia que té
no té remei cap farmàcia.
Llenega la democràcia
d'aquest Estat espanyol
pel vell encerat trespol
d'un tossut absolutisme.
Braç ben alt espera el feixisme,
uniformat cara al sol.

L'ALTRA CROADA

Pens que estic altra vegada,
i m'ho crec bastant sovint,
en el passat segle vint
just acabant la croada,
quan morta o empresonada
era el mètode senzill
per acabar amb el perill
d'una pensa, d'una ment,
que opinava diferent,
d'aquell absolut cabdill.

NO TRII PER MI, PRESIDENT

Fa molts anys, erra que erra,
sense captar el meu permís,
els rebels del trenta-sis
m'endossaren una guerra.
I torna a remoure terra,
sense cap remordiment,
l'estirp d'aquell moviment
perquè matin amb llicència.
No vull donar aquiescència
a una guerra, president.

I LA GUERRA SEGUEIX (IRAQ)

Només durarà sis dies,
deien tots els aliats,
perquè estan ben preparats
batallons i companyies.
Això són les profecies
que fa en Bartomeu Palou:
si es banya diu que plou
i amb aquesta puta guerra
tots farem els ous en terra,
si podem salvar qualque ou!

UN LLUM D'OLI

A poc a poc les mentides
donen llum de veritat:
a l'Iraq no s'han trobat,
diuen, armes prohibides.
Persones desprotegides
en la terra totes són,
si un cervell tarat confon
una guerra amb el petroli.
Seny, ulleres i un llum d'oli
per a qui presideix el món.

GUERRES EN NOM DE DÉU

A cap fanàtic espanta
morir en sangonós combat
perquè creu cada soldat
que està fent la Guerra Santa,
com passava fa seixanta-
sis anys en aquest poble meu,
on, per la gràcia de Déu,
era ben lícit matar.
Cap déu no vull estimar
si vol que mati en nom seu.

EL RETORN

És molt mala la sordesa
del qui no ho és i es fa el sord,
perquè sol ser bastant bord
quan treu la vena guerrera
i la paret mentidera
cau davall les veritats.
Aquest mal sord vol combats
i el Govern, feble i submís?
Compleix el gran compromís,
del retorn dels seus soldats.

LA TERNA HEROICA

L'heroica terna parida
per eradicar el terror
ha tingut l'arma millor:
s'ha servit de la mentida,
la falsedat repolida,
la farsa i més viaranys;
uns devastadors parany
fets en nom del terrorisme.
Són els amos del cinisme,
del petroli i dels enganys.

UN TRIST RETRAT

Ànsies dominadores
en nom de la llibertat
han deixat un trist retrat,
congriat a les Açores,
d'inquietuds portadores
de crueltat i dissort,
malvolença, desconhort,
i massa vides trencades.
Valen aquestes croades
el preu d'una sola mort?

BIN LADEN I ELS TALIBANS

D'aquesta intrèpida Espanya
el seu bèl·lic president
l'ardida i valenta gent,
cosa que d'ell no m'estranya,
vol enviar a donar canya
a terres d'Afganistan.
Diu que els soldats que seran
en el temps d'esputar a terra
els dos assassins de guerra:
els tal Laden «tal i van.»

LA PASSIÓ IRAQUIANA

Serà de tot manco santa,
la setmana dels turments,
per tanta mort d'innocents,
que sols pensar-ho m'espanta.
Ha estat la destrossa tanta
que ha perdut la vida el preu
i l'anarquia s'ajeu
damunt els iraquians.
per alçar-los sobirans
no bastarà un cirineu.

DANYS COL·LATERALS

Amb increïble cinisme,
amb guerra imposen la pau
i batent el mateix clau
lluiten contra el terrorisme,
amb actes de salvatgisme
que són civilment letals.
Nins i adults com animals
sagnen o perden la vida,
però diu el genocida:
«Sols són danys col·laterals.»

AVUI ÉS TALMENT ABANS

No és un camp de roselles
ni cap albercoquerar:
és la bandera d'Aznar,
restablint etapes velles,
pegant foc a les estelles
i acabussant els seus cans.
La nissaga dels dretans
surt bravejant de l'armari
i el poder totalitari
vol imposar com abans.

VINT-I-CINC ANYS

Passant una breu revista
per la nostra santa ciutat,
de signes n'hi ha un grapat
de ranci caire franquista.
Per aminorar la llista
preg al nostre Ajuntament,
que és posant fanals, ciment,
i palmeres tan actiu,
que sia resolutiu:
Basta ja de Moviment!

CAN DAMIÀ. 20-N-75

Em vénen a la memòria
nits del bar Can Damià,
quan el món posàvem pla,
volent canviar la història.
Una nit consolatòria
és recordada sovint:
la que naixia, morint,
florint clavells de bonança;
nit farcida d'esperança,
l'enyorada nit del vint.

FRANCO I EL SILENCI

El silenci a les nostres illes
té entrebancada la veu
perquè no parla quan deu
i se'n surt per seguidilles.
L'escanya el so de manilles
si condemna les raons
de donar tants milions
a la Fundació Franco.
La vergonya, més o manco,
se la passen pels collons.

23È ANIVERSARI

Ahir fou l'aniversari
de la mort del dictador,
cabdill glorificador
del poder totalitari,
general estrafolari
que durant el mandat seu
no li sabé gens de greu
matar el vençut enemic,
que com féu amb Puig Antich
fou per la gràcia de Déu.

VINT-I-SISÈ ANIVERSARI

Avui és l'aniversari
de la mort del dictador,
cabdill glorificador
del poder totalitari,
general estrafolari
que durant el mandat seu
mai no fou cap pecat greu
matar el vençut enemic,
perquè tenia l'abric
de la gràcia de Déu.

EL SANT ANIVERSARI (27È)

Avui és l'aniversari
de la mort del dictador,
que engendrà molt més dolor
que el jueus en el calvari.
Amb poder totalitari,
mentre durà el mandat seu
no li sabé gens de greu
matar l'enemic vençut,
això sí, amb la plenitud
de la gràcia de Déu.

SON COLETES

El record del cementeri
m'està afusellant el cor
i em sent l'ànima que mor
entre blasme i vituperi.
Visc el trist i mal senderi
que desencaixà les mans
i esborrà els drets sobirans
de la gent republicana
regant de suc de magrana
els clots dels republicans.

MEMÒRIA HISTÒRICA

Les bubotes d'aquest dia
m'encadenen al passat:
del cel blau ennuvolat
va ploure la traïdoria
i la sang roja corria
com si fos sang d'animal.
El rebel nacional
va forjar una Espanya santa
i una altra que encara canta
responsos de funeral.

GRÀCIES, MANACORINS

Essent al cementeri,
diumenge, de Manacor,
s'apropià del meu cor
una espècie d'encanteri
que va tornar-se temperi
d'adorables sentiments.
Manacorins assistents,
ingent va ser la quantia,
que vessant de simpatia,
amb mi foren massa atents.

ELS TERRORISTES DELS CEMENTERIS

Estic contra els terroristes
que ha engendrat aquest país,
des del llunyà trenta-sis,
encapçalats pels feixistes,
fins a aquestes hores tristes
persistents en el condol.
Sagnaren el meu redol
assassins del terrorisme:
dos oncles morts pel feixisme,
dels quals encara duc dol.

EL DEVUIT DE JULIOL

Després de tres anys i un dia
de la data d'haver nat,
un cel blau ennuvolat
gotes traïdores plovia
i el negre dol enfosquia
la clara llum natural.
Incivil guerra letal
que amb l'odi dins les entranyes
va forjar dues Espanyes,
i una encara cura el mal.

CEMENTERI DE SON COLETES

A més de gent veterana,
els fills, els néts i besnéts,
donaren fe dels trists fets
al bell mig de la fossana,
de la sang republicana
que es vessà a Manacor.
Allunyant la gent la por
i girant la pena en goig,
deixaven un clavell roig
com a ofrena del seu cor.

AQUELL DEVUIT DE JULIOL

Tres anyets només tenia
quan la pau es posà dol,
quan tenint la cara al sol
més aquesta s'enrogia
i aquell cel blau s'enfosquia
d'endolat trist funeral.
Guerra incivil i brutal,
semblant d'odi les entranyes
forjares dues Espanyes
i una encara està nial.

XIX

QUIN DIA ÉS AVUI?

EL DIA SENSE TABAC

Practic des de temps enrere,
no tenc data d'almanac
«anys seguits sense tabac»
ni el desig de la fumera.
No vull ser tan pardalera
d'embrutar-me els pulmons fort
i no veure que prenc tort
el bell camí de la vida,
amb la idea consentida
que m'estic comprant la mort.

SANT LLORENÇ

Amb cara alegre i xalesta,
i sense perdre l'humor,
vol passar aquest glosador,
bons amics, la seva festa.
De veres que em molesta
no quedar bé, com pertany,
però aquesta vaca enguany
no dóna per a ensaïmada.
Brindau tots amb taronjada
pensant que beveu xampany.

PASQUA DE RESURRECCIÓ 2000

Mort el xot, hem fet panades,
crespellets i robiols
i també un fritet que sols
es fa en aquestes contrades,
ben farcidet de tallades
per berenar al dematí.
A la mà un tassó de vi,
que els morts també ressuscita,
la Pasqua a tots felicita
aquest pagès mallorquí.

BUNYOLADA

Ahir vespre la reina
que tenc replà per replà
els bunyols em féu tastar
brufant la filla fadrina.
Fets amb molt poca farina,
no tenien agombol,
d'ells mateixos duien dol,
no tenien mossegada
i vaig pegar una panxada
sols de forats de bunyol.

ELS DIFUNTS

En l'ofrena funerària
per tots els nostres difunts,
l'ànima i cor estan junts,
fent la vida solidària
amb la mort, amb la pregària.
Són les flors de mil colors
el nexa més amorós,
sabent i tot que es mustien.
Parents i amics al cel sien
i l'enemic al cel fos.

SANT SEBASTIÀ

M'és una data estimada,
la de Sant Sebastià,
perquè un fill el seu nom fa,
el segon de la niuada,
i perquè amb l'enamorada
sorgí com un brollador
aquell *sí* iniciador
d'una vida compartida.
El Sant Patró de per vida
és el meu sant de l'amor.

SANT FRANCESC

És llarguera la nissaga
d'en Xesc Móra el carnisser:
Xesc nom el germà tercer
i dos nebots. M'afalaga
que després vagi a la saga
Quico el meu fill. M'atrevesc,
de bon cor i cavalleresc,
desitjar que sense mida
tot el millor de la vida
gaudeixi qui nom Francesc.

SANT ANTONI [1]

No som home de barquera,
no tenc finques ni corrals,
ni faig cria d'animals:
som un pagès de tercera.
Però sent brams de somera
i d'ases que amb fort impuls
pugen més alt que els niguls
jugant polítiques vases.
Beneïu tots aquests ases,
però emmudint els bramuls.

SANT ANTONI [2]

De la nostra pagesia
sant Antoni és l'advocat
i és el sant més estimat
perquè genera alegria,
bon humor i la gosadia
del cant del glosador fi.
Entre foc, gloses i vi
i el rum-rum de la ximbomba,
el poble s'ho passa bomba
cantant en bon mallorquí.

SANT PERE

De Peres, Joans i ases,
com de vegades s'ha dit
—és sols un mal acudit—,
no n'hi ha a totes les cases,
però no dónes tres passes
i trobes Òscars o Ivans.
Pere és dels noms veterans
i dur aquest nom, un orgull.
Que tenguin desig i vull
les felicitats més grans.

XX

POEMES LLARGS

XESC

No puc enganxar les baules
encadenant els meus mots;
els sentiments peguen bots
i em fan ballar les paraules.

Voldria fossin serenes
però el sentiment em perd;
encara dubt si ha estat cert,
viure enyorades escenes.

Aquest sentit homenatge
no seria tan fervent
si l'honor del president
no honoràs el seu llinatge.

Seguires les passes dades
del tio Llorenç, caigut,
del tio Xesc, que has tingut
sempre amb les mans allargades.

Quedaren assaonades
i fruitaren les llavors,
i el fruit és dolç, saborós;
el millor de les anyades.

Pensa que la llarga estora
de fort color roig robí,
l'han teixida els Serení,
junt amb Pixedis i Móra.

La recordança mai morta
li dóna el color més viu
i fa el teixit cohesiu
i la catifa més forta.

Els somnis dels seus bells dies
esdevingueren malsons
i l'infern de llamps i trons
avui és cel d'alegries.

Aquest rellotge és ofrena,
és símbol especial,
és referent puntual,
del gran orgull que ens emplena.

Que no marqui només l'hora,
que amb retard o retrassat
et recordi en el teu braç
que a tots ens tens just devora.

També val si et recorda,
quan trepitgis els camins,
que són els teus dos padrins
els qui van donant-li corda.

Vull que s'allargui la vida,
no és vera que em vull morir,
d'aquest somni vull gaudir
anc que em pensi que és mentida.

Si el somni se l'endú la brisa
serà segur que som mort;
ara i avui tenc la sort
que el que visc el cor m'encisa.

Perquè sap de l'existència
del teu gran èxit, nebot,
i n'agafa un petit brot
olorant la seva essència.

I semblant tot més amable
i pintat de mil colors,
sent molestes coïssors
en dir-vos «Molt Honorable».

RÈQUIEM PER LA MORT ANUNCIADA DELS PINS DE LA PLAÇA D'ALGAIDA

Amb la mort anunciada
de tan hermós col·lectiu,
vell arbre decoratiu
d'aquesta plaça nostrada,
l'ànima tenc eixalada
perquè romput m'han el niu.

Bella serra afullerada,
el llenyam fuig del teu cos,
et tornes de carn i ós,
i animes tota vetlada.
El lligam de l'arrelada
ferma el cor dins aquest tros.

T'enyor, oh plaça algaidina,
ara que vaig tornant vell,
com el cant del passarell,
com el vol de la gavina.
Tu guardes l'aroma fina
dels meus anys de bergantell.

Et tenc, rodona pineda,
clavada dins els meus ulls;
els teus verdosos curulls
ompliran aquesta veda.
Després d'immolats, sols queda
el salpluig dels ulls remulls.

Tenc el verd en la retina
i dins el cor, l'amargor;
m'encadena la tristor
i forta pena em domina.
Oh plaça nostra algaidina,
et veig plena de buidor.

Dins un món ple de fal·làcia
trabuquen molts de cervells;
la nosa que fan els vells,
la curen amb l'eutanàsia.
I teniu, pins, la desgràcia
que joves no sou com ells.

Què saben de la història
que duis vessant pels brancats?
Sols són cervells programats
però mancats de memòria:
la pena és d'ells i la glòria,
pels records que ens són robats.

Record la vostra companyia,
tant jugant a conillons,

a ratlla, quatre cantons,
o fent d'ampla porteria
quan entrenant, al migdia,
els cabdells eren balons.

Enyor la fresca de l'ombra
quan l'amor pujava el buc
o després d'amical truc
parlàvem baix, en penombra.
El vostre silenci de tomba
ens servia d'aixopluc.

Però tot és fullaraca,
branques i llenya de foc.
El seny mostrat és tan poc
que ni fa gota ni taca.
Tombareu com una estaca,
morireu de sols un toc.

No sentireu les lladrades
quan acabassin els cans.
La mort no és com abans,
a força de destrallades:
les eines sofisticades
besant porten el descans.

No vesseu sols una gota
de resina, estimats pins;
quan ataquin els botxins

no bellugueu una mota:
la flaire, deixau-la tota
embaumant els algaidins.

Adéu, bons amics, adéu,
escrit teniu el destí,
verdeja el meu camí
i així serà molt més lleu.
El vostre verd és el meu,
el verd, verd, verdós del pi.

Sent el dentat que es fica
llavorant aquests cors forts.
S'embullen els meus records,
la vida mor una mica
i la campana repica
a funeral de pins morts.

LA MAR I ELLA

Era com la mar, morena,
cabells filats en el sol,
tenyida la pell de dol,
sense conèixer la pena.

Era com la mar, profunda,
d'ulls negres com els carbons,

negror dels covals dels fons
d'on semblava oriünda.

Era com la mar, airosa,
lúbricament elegant;
onejava caminant,
subtilment voluptuosa.

Era com la mar, calmada,
immersa dins el repòs;
allargassava el seu cos,
encisant com una fada.

Era com la mar, blavenca,
quan ambdós tot suaument
ens besàvem llargament
davall la lluna estiuenca.

Era com la mar, verdosa;
els mugrons envermellits
sorgien punxants dels pits
com flama luxuriosa.

Era com la mar, encesa;
cremava el foc de l'amor
atiant calius d'ardor
amb ulls vençuts de tigressa.

Era com la mar, immensa;
mai no acabava el seu joc;

tenia entranyes de foc
derrocant tota defensa.

Era com la mar, nua,
lliure de jous i lligams;
una joguina en les mans
que encara amor em traspua.

Era com la mar, aspriva,
gelosa del seu terreny,
atiborrada de seny
però ferosa i esquiva.

Era com la mar, planera;
a cada cosa el seu mot;
s'enamorava de tot;
era sang de primavera.

Era com la mar, salada,
un empelt de flabiol,
de timbal i rossinyol
i d'estel de matinada.

Era com la mar, ho era,
vestida de blau marí;
tenia estirp de dofi
i de reina marinera.

Un dia, la mar costera
l'encisà amorosament;

embolcallada pel vent
s'allunyà de la ribera.

S'entronitzà, esplendorosa,
a dins el cor de la mar
i de llavors ençà
la mar rebenta d'hermosa.

EL DISSABTE DE SANT JAUME¹

I

Te'n recordes, vida meva,
del dissabte de Sant Jaume?
Els carrers eren ben nets,
rentada la seva cara
per agranerades espesses
i regades d'aigua clara.
L'olor forta de la terra,
de terra urbana banyada,
envaïa tot el poble,
mesclant l'aroma, la flaire
de verdes alfabegueres
al portal de cada casa.

1. Aquesta composició, presentada sota el lema *Cercavila*, obtingué la Rosa d'Or de la Pau de Poesia Popular (Glosat) al Certamen Literari de Castellitx de 1996.

Paperines de colors,
graciosament penjades
des del mig del cadafal
al bell redós de la plaça,
gronxaven cadencioses
empeses pel bes de l'aura.
Les casetes de la «Curra»
i dels fills, Joan i Aina,
vessaven de llepolies:
torrons, dàtils, avellanes,
caramels, cocos, bessons,
cacauets i xocolata;
de llavors de gira-sol
i pometes ensucrades.
Tot assenyalava festa,
aquell capvespre horabaixa:
els carrers nets i les plantes,
les casetes torroneres
i els paperins en garlanda.
Tu venies cap a mi,
vestint brusa i falda blanques,
airosa com una reina,
exultant com una fada,
amb el somriure a la boca
i el color de la magrana
envernissant suaument
el bell mig de cada galta,
pregonant a tots els vents

que estaves enamorada.
Tot el carrer de l'*Obispo*
passares, com un bes d'aire;
va ser més que esplendorosa
la teva entrada a la Plaça.
El meu cor enamorat,
explosiu com tret de bala,
mentre venies a mi
decidit a tu volava,
i feia d'aquell moment
el somni bell d'un miracle.
Ens agafàrem les mans
i parlaren les mirades;
el discurs llarg dels teus ulls,
expressat sense paraules,
era el silenci dels mots
cridant amor des de l'ànima.
Anava l'amor sorgint,
delerós de fer el miracle.
Els cors trotaven alegres,
accelerant bategades,
i s'uniren a la festa,
amb el repic, les campanes.
Embolcallat d'alegria,
obria els ulls l'horabaixa.

II

Tot el carrer de l'*Obispo*,
 en llengua normalitzada
 ara anomenat del Bisbe,
 passares, com un bes d'aire.
 Tu vengueres cap a mi
 al mateix temps que baixava
 pel carrer dels Cavallers
 provinent d'Antoni Maura,
 la teva amiga Francina,
 la que viu a la Beata.
 La saldares atenta,
 regalant-li una besada.
 De la Casa de la Vila,
 General Goded encara
 —que no del Rei, com avui,
 que Espanya manté un monarca—,
 vérem partir els Cossiers,
 acompanyats de la Dama.
 Des d'allà, des de Mezquida,
 devora la cantonada,
 tamborino i flabiol,
 festoners, tocaren marxa,
 seguits de les xeremies,
 mal escarnint les cigales.
 Partírem a fer el Quadrat,
 típica voltada urbana,

anant darrere, darrere
de la rumbosa fanfàrria,
a bracet i riolers,
escrit el goig en la cara.
A compàs dels cascavells,
de la Dama i dels dansaires,
entràrem, voltant Can Sant,
al carrer Marqués de Zayas,
el que fou orgull feixista,
heroi dels camises blaves.
El sol cremava, malvat,
enrogint la nostra cara
i punxant com les espines
de les cinc roses brodades.
De bell nou clarejà el dia,
rentant la llum, la foscada,
i la plaça com abans
ara diu «carrer de l'Aigua».
No gaudien de bateig
i per tant d'anomenada,
el carrer Doctor Verger,
que està a la part més forana,
ni el que és Joan Alcover,
ni tampoc el que ara és Pare
Bartomeu Pou, ni tenia
l'Anselm Turmeda cap casa.
Sols coneixíem Can Reus,
el més llarg, de grossa amplada,

on tenia el secretari,
 en un pis, la seva casa.
 I just davant aquest lloc
 començaren l'escarada,
 els balladors, amb les cintes
 de colorins, vent enlaire,
 que queien com un torrent
 dels capells d'ales plegades.
 Ballaren el *Mercansó*,
 el primer de la voltada,
 honorant l'autoritat,
 que segons la gent xerraire
 tenia tant de poder
 que manava més que el batle.

III

Acabat el protocol,
 anant a l'atropellada,
 arribàrem a Can Riu.
 Bon Jesús, quina gentada!
 Venia per la tanqueta
 de Ramon Llull, na Joana,
 que feia de cosidora
 i poc temps que era casada.
 Just arribada al creuer,

com que era de poca alçada
no podia contemplar
els grans dansadors d'Algaida.
Es posà un poc de puntetes
i la madona Cotana,
del carrer de la Ribera,
feia com que estalonar-la.
L'agafa per la cintura,
una mà per cada banda,
aguantant aquell cosset
talment si fos una canya.
Na Joaneta quedà
amb els balls extasiada.
Pel camí de s'Estació,
amb els peus traient flamada,
sense poder trencar alè,
sense poder donar passa,
arribaven misses dites,
en Pep Puig i la germana,
quan s'esvaïen els sons
d'*Els Reis*, segona ballada.
L'avinentesa fou bona
per robar-te una besada,
quan es morien les notes
dels darrers punts de la dansa.
Pitjats com sostres d'acops,
unides les nostres galtes
i agafadets de les mans

semblàvem ser dos àngels.
 Els teus batecs ardorosos
 dins el meu pit ressonaven
 i les puntes dels mugrons
 m'injectaven goig i bauma,
 amb l'ajut de les empentes
 i el frec a frec de pitjades.
 Obrint-nos pas amb fermesa,
 forçant espais a colzades,
 tardàrem uns vint minuts
 per avançar trenta passes.

IV

Era tot el José Antonio
 —que duia l'anomenada
 del dit màrtir falangista,
 capdavanter de creuada
 d'aquella guerra incivil
 que destrossà tot Espanya
 i trenca de mig a mig
 la convivència d'Algaida—;
 era, dic, aquesta artèria
 una gran riuada humana.
 Ara és carrer de la Roca,
 més natural per a nosaltres.

Els Cossiers, complaents,
en gest de digna lloança,
dansaren davant Can Tiu,
en Joan era la Dama,
i era bo, just i de llei
que ballassin davant casa.
Triaren Mestre Joan,
una peça ben lograda
i al mateix temps escaient
amb el nom d'aquest dansaire.
Giravoltaren a gust,
tenint la gent encisada,
semblant que en lloc de ballar
estaven pintant un quadre.
Unes passes més amunt
s'hi trobava la farmàcia,
abans l'apotecaria,
de Don Biel *Malanyada*.
Just davant el portal
feren una altra parada.
Tres aturades espesses,
molt a prop una de l'altra.
Tamborino i flabiol
daren a *La Murta* entrada,
apagant el remoreig
de la turba arreplegada.
Del Sitjar i la plaça seva,
un allau més que una onada

de gent va rompre el rotlat
 i, per tant, també la dansa.
 Començarem de bell nou
 i el Dimoni amb mala banya
 un cercle gran enllestí
 pegant pels peus amb la barra.
 Tu botares un poquet
 per esquivar l'andanada
 i t'aferrares pel coll
 amb perillosa abraçada.
 Sentí la febre en el cos,
 ardenta com una flama,
 i quan tot més em bullia,
 sense saber com calmar-me,
 em mirares amorosa
 sense deixar de gronxar-te.
 Els ulls negres, riolers,
 no baixaren la mirada,
 escalfant més cada instant,
 encenent la foguerada
 atiada per les teves
 vives i fresques rialles.
 L'ardència empapava els cossos
 de certa suor mesclada
 amb el regust agredolç
 d'un amor que començava.
 Ambdós jugàvem amb foc,
 tu amb guspíres i jo amb flames;

ambdós jugàvem amb foc,
tu amb calius i jo amb les brases.
A vegades un es crema
i beneeix les cremades.

V

El Dimoni feia lloc,
com qui diu, a garrotades
i pareixia tothom
tenir foc dins les sabates.
L'embós fou més cabalós
al començament del Palma,
abocant els viaranys:
Can Carrintà i Quarterada,
el que es diu Costa i Llobera,
abans sols amb quatre cases,
carreró de cul de sac,
gairebé tot de portasses;
«Yglesia» i Laberint,
la Unió, així retolada,
pel que era Calvo Sotelo
abans de la democràcia.
Provaren d'encetar el ball
Sa Titoieta, la Dama
i els Cossiers, just al punt

que encararen la façana
 de ca mestre Biel Torres,
 que fou batle i era sastre.
 Malgrat voltar estretament,
 el carrer no pateix d'ample,
 i no deixant-los moure's
 tanta gent apilotada,
 demostraren ser uns artistes
 que tallen un fil enlaire.
 Costa amunt, a un tir de pedra,
 feren de nou una pausa
 per honrar mestre Llorenç
 Capellà, de malnom *Batle*.
 Segons deien els més vells,
 ho he sentit a part o banda,
 abans d'en Llorenç Paloni
 mestre Llorenç fou la Dama.
 Amb *Ses Bombes* per sarau,
 m'envoltaves per l'espata
 i em tapares els meus ulls
 esbargint una rialla.
 Em besares a l'orella
 fent que volies parlar-me
 i des del mateix moment
 perdé el sentit la paraula.
 El sentit i quelcom més
 perdia, oberta l'ullada,
 veient l'esguard seriós

fitorant-me, de ma mare.
Amb els braços aplegats,
dreta com una atzavara,
sense perdre cap detall
s'estava mirant el quadre.
Amb el cor ple d'amargor,
baixant el cap, enfilàrem
Amargura amunt, amunt,
avergonyides les cares.
En el carrer del Campet
ni tan sols férem parada;
eren gairebé més camp
que carrers o zona urbana,
el carreró des Campet
i el modern Cabrit i Bassa,
més conegut pel camí
de Can Biel de ses Vaques,
que dóna al de Son Gustí
i a la mateixa creuada
s'Heretat, Miquel Joan,
Punxuat i sa Cabana.
Molts de veïns des Campet
sols hi tenien posada;
vivien a sa Comuna
durant tota la setmana.
Foravila, pagesia,
com estàs de maltractada!

VI

Entram a Queipo de Llano,
 una veu molt poc emprada;
 el Colomer, diu el poble,
 que té les coses prou clares.
 Ell que fou veu de Sevilla,
 veu d'Espanya radiada,
 veu que emmudí moltes veus,
 deixant muda tot Espanya.
 Guarits de la nostra mudesa,
 l'escanyadura s'aguanta.
 A la vora de la Creu
 i del Pou feren l'etapa,
 i del Colomer i del Sol
 molts veïns s'hi agombolaren.
 El carrer de gom a gom
 era un gran amfiteatre
 on els Cossiers teixien
 amb fil d'or *Sa nova dansa*.
 La gent restava captiva,
 embadalida, encantada;
 els dansaires escrivien
 amb els punts la millor plana.
 Els aplaudiments sense treva
 de les mans treien flamada;
 és palès que el poble té
 l'arrel dels balls a l'entranya.

Acabàvem el Quadrat,
érem a prop de sa Plaça,
al costat del carrer Nou,
carrer Sebastià Sastre,
anomenat del Migdia
des de fa una temporada;
de la Victòria venien,
pel carrer de l'Esperança,
un parell de despistats,
per veure ballar la dansa.
No hi cabia a sa Placeta
ni una agulla, ni una palla.
La parada sols emprà
els minuts d'una fumada.
Com dic, el ball fou curtet,
L'Obriu-nos era el programa
i s'acostava el moment
del final de la voltada;
només passat Sant Joan,
trenta metres de llargària,
el Quadrat estava llest,
i entrà la gent dins la Plaça.
Plaza del Generalísimo
Franco, dictador d'Espanya,
general superlatiu,
que general no bastava.
Aquest lloc és conegut
generalment, i no d'ara,

amb el nom més social
 i general de *sa Plaça*.
 Pujaren al cadafal,
 aplaudits per la gentada,
 flabioler i xeremies,
 dimoni i demés collada.
 Com si s'alçàs el teló
 del més famós dels teatres,
 la plaça estava farcida
 d'espectadors, tot Algaida.
 Els dansadors de la Vila,
 ballant, giraven, giraven,
 i aspergien tot arreu
 con una espècie de flaire.
 Eren efluvis d'estima
 dels costums, de la nostra raça,
 que emplenaven els sentits,
 arrelant més fort que un arbre.
 Tu em posares a la boca,
 delicadament torbada,
 un brotet d'alfabeguera
 i el tresor d'una besada.
 No m'esperava el regal
 i la cara em tornà blanca,
 sentint la falla dels peus,
 creient que el món s'esbucava.
 Després pintaren colors,
 enfortint el cos i l'ànima.

Certament, l'entorn del cap
no fou culpa de la planta.
Així morí la voltera
i així va néixer, estimada,
entre els sons de xeremies,
flabiols, balls i dansaires
vitenc i sa, el nostre amor,
un dissabte de Sant Jaume.

Acte de lliurament, a l'església de Castellitx, de les Roses d'Or de la Pau, els guardons del Certamen Literari organitzat per l'Ajuntament d'Algaida. Llorenç Antich en fou jurat des del 1998, juntament amb Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà. A la fotografia, d'esquerra a dreta: Pere Fullana; Llorenç Antich; Jaume Jaume, batle d'Algaida, i Pere Mulet.

DESJUNTAMENT²

Un escrit ple d'esperança
rebrosta, avui, dins mon cor;
veig que s'espassa la por,
la por feta a cop de llança;
un Poble està de folgança
pel consistori que es mor.

Dir que es mor no és bona dita,
perquè segons tenc entès
al veure del bon pagès
ja nasqué just davall la fita,
d'on arriba la sospita
del qui ser vol i no és res.

Per això tothom s'afua,
cansat d'aguantar la creu,
i alçant fort la seva veu,
el seu desig es traspua.
La veritat és tan crua
que el que mor sols no s'ho creu.

El romànic empedrat
ha donat el braç a tòrcer
i el lligam ha perdut força

2. Aquesta obra, que participà sota el lema *El Porrassar* al Certamen Literari de Castellitx, fou guardonada amb la Rosa d'Or de la Pau de Poesia Popular (Glosat) l'any 1978.

de tants d'anys d'estar fermat.
Encara que trepitjat,
hom s'aixeca si s'esforça.

I aquesta gran aixecada
del dia quinze de juny
que assenyali bé amb el puny
l'enyorada retirada
de tanta bojor ajuntada
i que el Poble avui desjuny.

Vol saber a tota costa
tantes coses que no sap,
que les té voltant pel cap,
sense trobar la resposta.
A poc a poquet s'acosta
a destapar el negre tap.

Que pertot en facin crides,
que surtin tots als portals.
No volem més mandat fals,
més ordres que en són, ferides;
que el Poble tengui les brides
dels nous drets municipals.

S'han acabat les ditades
donant la mel i la sal,
repartint el bé i el mal
per les mateixes marjades.

Les decisions primfilades
són del Poble en general.

D'aquest Poble que sols fou
aigua estancada d'encletxa,
però que ha trobat la bretxa
per dir «siau qui sou»,
rompent el dogal i el jou
i el lligam de tanta fletxa.

Que canvia el blau pel rosa
i que pertot va dient:
«No moguis, Ajuntament,
del municipi cap cosa!
Descansa en pau i reposa.
Ja està bé de Moviment!»

A LA PAGESA DE CASTELLITX³

Sou, Senyora, la penyora,
la més grata, encantadora,
que guarda el poble algaidí.
De l'albada empimpollada,
teniu la dolça mirada
i el perfum del romaní.

3. Premi especial al Certamen Literari de Castellitx de 1968.

Damunt la coma, l'aroma
del bosc en ple vos embroma,
de l'albó i el pinotell,
de l'argelaga que amaga
les espines i sufraga
oferint-vos groc ramell.

Cadernerers volanderes,
tórtores d'ales lleugeres,
passarells i rossinyols,
vos pregonen, vos entonen
càntics d'amor que es fonen
amb els rústics cantussols.

La pagesia seria
sense Vós, Verge Maria,
un miserable desert
i amb Vós destil·la i refila
l'amor que vola i s'enfila
i vos ofrena el cor obert.

Mare Santa, a la vostra planta
teniu el poble que canta,
aquest que tant estimau.
Sou divina i algaidina,
sou la pagesa més fina,
Mare de Déu de la Pau.

PREGÓ DE LES FESTES DE SANT HONORAT 1991¹

Senyor Batle, membres tots de la corporació, senyores, senyors, bon vespre a tots.

Crec que duc escrit a la cara, perquè això és gairebé impossible d'amagar, l'esglai del tot justificat que em produí el suggeriment i la proposta que fos precisament jo l'escollit per donar l'obertura de les festes. L'elecció aconseguí que el meu cor exultàs de goig, d'emoció i d'entusiasme, i que al mateix temps el meu cos quedàs regat d'una suor freda per la responsabilitat i el respecte que suposa el fet de dirigir, d'exposar amb les paraules més adients, el que ara mateix sent a tot el Poble.

No espereu de mi paraules esplendoroses, fastuoses o recercades —culturalment som un aprenent de glosador—, sinó més aviat les que brollen de sobte del cor d'un fill de la pagesia, un fill d'Algaida.

1. Pronunciat a la sala de sessions de la Casa de la Vila d'Algaida el diumenge dia 13 de gener de 1991.

Aquí vaig néixer i, encara que allunyat físicament durant molts d'anys, sempre hi he estat lligat per la família i per l'enyorança. Sempre m'he sentit orgullós de ser nadiu d'un lloc no massa gran. Som, evidentment, conscient que és absolutament indispensable, essencial i necessari per conèixer la problemàtica d'un nucli urbà com és aquest municipi i ajudar a resoldre les dificultats i qüestions dubtoses viure-hi, tenir contacte amb la gent; en una paraula, ser-hi cada dia. Però això és la tasca encomanada i prerrogativa dels polítics i, si tant volem, també dels sociòlegs. El que sí que tenc bastant clar és que el fet de no viure-hi no té cap mena de transcendència en el fet emotiu d'estimar-lo com a cosa pròpia. La distància, moltes vegades, dóna una solidesa insospitada que, penetrant dins l'ànima de l'isolat, la fa vibrar de tal manera que no és estrany que magnifiqui la fermesa i la qualitat del seu enamorament, immers dins una delitosa mar de tendresa. Veure imprès el nom d'Algaida, sol, desacompanyat de tot un seguit de noves en qualsevol mitjà de comunicació, així i tot em reconforta l'esperit. Exultació és veure'l seguit d'un rosari de notícies.

Tal volta aquesta nostàlgia tant de temps aferrada dins el meu cor em dóna dret avui a donar fe de l'estat d'ansietat i d'angoixa que acordona l'ànima, quan dissortadament, per diverses raons, de treball, milícia o, simplement, socials, un s'adona que ha perdut el gran privilegi de viure al Poble.

Som, si volem, una micoia escèptic, i mai no he cregut gaire en els avantatges que diuen que té una ciutat. Trob que els desavantatges s'acaramullen i omplen la senalla fins a fer-la vessar pertot arreu. El caòtic renou, enemic de la pròpia concentració i dels nervis, i la progressiva contaminació del medi ambient que

sol tenir tota ciutat desnivellen la balança a favor del plaer que se sent quan topam amb la silenciosa pau de la ruralia. Aquí res no és lluny, tot és a prop, és a dir, ho teniu a mà. Només sortint de la plaça, a un tret de pedra, l'aire sa del camp ens fa glatir el cor recordant-nos que, com els ocells que piulegen, nosaltres també hem de cantar, sentir-nos alegres i aprofitar la contemplació de la bellesa de l'entorn. Hem d'aprendre a veure el món d'un altre color. Hem d'assaborir plenament, miqueta a miqueta, l'ús i la visió de les coses més petites, humils i senzilles que ens rodegen i formen part del nostre camp, perquè conformen la fesomia rural del nostre poble. Lluny d'aquí, la recordança és inevitable. Moltes, moltíssimes vegades, han bellugat els àngels dels bons records, al fons de la meva memòria, jugant al Porrassar a amaga-tois, per dins les mates llentiscles, pujant alzines, pins i ullastres i trencant costosament les pinyes per aconseguir el desitjat pinyó. De pensament, m'he atipat d'ametlons, figues, figues de moro i murtons. El lledoner de les set soques, tal vegada, ha estat l'arbre més generós i comprensiu que al llarg de la meva vida he tengut la sort de topar-me. Tenia sempre les branques obertes i plenes del seu fruit per als seus amics. Semblava botar d'alegria i movia lleugerament les fulles, agraït, quan sentia el nostre cos cavallant al mig del forc de les soques. Mai no vaig acabar de prendre el gust a les atzeroles, arboces i cireretes de pastor. Anaven escasses i difícilment eren assequibles. Les móres i els aranyons eren més avinents i abundosos.

Tal vegada el caire de glosador entabanat que mai no he pogut amagar exerceix una poderosa influència que m'obliga a jugar molts dies a somniar despert i, saltant espais i temps, m'obre les

barreres i el pensament pren, posseït per l'alegria, l'esperada volada cap al poble. Tant és així el que dic que potser qualcú recordi aquestes estrofes d'una glosa que vaig dedicar al meu poble:

Assegut a la terrassa,
condormit, mirant la mar,
el meu cor fort batejà
pensant veure una barcaça;
sorgí de la mar la plaça
i a la vora el campanar.

Vaig veure que apareixia
el coll de pou o brocal,
al bell mig el cadafal,
liceu de la pagesia,
l'abeurador, rectoria
i els verds pins, fent-li rodal.

T'enyor, oh terra algaidina,
ara que em vaig tornant vell,
com el cant del passarell
o el volar de la gavina;
tu guardes la flaire fina
dels meus anys de bergantell.

També brollen de la imaginació, renoueres, les llargues vetlades als bancs de la plaça davall la lluna estiuenca. L'encontrada amb els amics. Els balls al teatre, les festes de Sant Jaume amb la

seva revetla i jocs d'artifici. Els tan estimats cossiers amb les seves danses. El romiatge a Castellitx en els dies de Pasqua i les festes de Nadal i Sant Honorat, patró del Poble.

Hem arribat al punt per on tal vegada havia de començar. La vida i els miracles del nostre sant són sobradament coneguts i no pens relatar la seva història, perquè això és la tasca del rector o capellà de la parròquia. Però sentia la imperiosa necessitat, fent ús de la meua pròpia experiència, de tenir un sentiment d'apropament als fills d'aquesta vila que allunyats d'ella, aquests dies, no podran gaudir de les festes del Patró. Si els sentiments del cor, de tant en tant, no poden suplir les idees materialistes i estretes d'una mentalitat generalment pragmàtica, és evident que quelcom mor en aquesta terra. Voldria que aquestes paraules, un dia dirigides a un gran amic quan, dissortadament, hagué de deixar l'illa, fossin recollides dins la llunyania, amb l'ajuda generosa del vent, pels algaidins dels quals sentim la mancança:

Quan passis la immensa bassa,
no te'n duguis romaní,
du-te'n un brotet de pi
dels pins de la nostra plaça.

I veuràs que estant enfora
dels tòrics és el més bo,
i sentiràs dins el cor
que el poble tens just devora.

Seria del tot penós que qualcú només destriàs d'aquesta triadella un sentimentalisme exagerat, ridícul i fora de temps. Si així fos, em sentiria desconsolat i seriosament adolorit.

Un poble mai no serà adult si oblida o descuida les seves arrels, si no sap participar col·lectivament en la tasca de conservar els seus costums, el seu llenguatge, si no és capaç d'expressar lliurement les seves idees i també si en les diades festives no traspua humor, alegria i entusiasme. Un poble ha de saber estimar tot el que té i procurar per tots els mitjans de conservar-lo. En el cas contrari, les properes generacions ens podran passar facturar per la desvergonya d'haver empenyorat el seu patrimoni i per la senzilla realitat que moltes coses seran totalment irrecuperables. S'ha de fer càrrec de la seva responsabilitat. És el millor llegat que podem deixar.

Just a punt de tallar la cinta per al començament de les festes tradicionals en honor del nostre sant eremita, desitjaria que com una fina calitja la bulla, la folgança i la disbauxa omplissin descaradament tots els carrers i la plaça de la nostra vila. Que la manifestació col·lectiva sorgís espontàniament, ja que no hem d'oblidar la popularitat de les festes, esperades sempre amb il·lusió i preparades amb gran apassionament. Són les festes de tots, grans i petits, joves i vells, dones i homes. El nom de popular ens ho descobreix. És important tenir en compte tant l'individu com la col·lectivitat. Qualsevol cosa relacionada amb el poble és engrescadora i extraordinàriament captivant. Dins el programa hi han de tenir cabuda les expressions religioses, culturals i esportives. És digne d'alabar la feinada duita a terme per diferents col·lectius: orfeó, banda de música, orquestres, futbol, bàsquet, cossiers, re-

vistes, pipers, escacs, teatre, OCB i altres que malauradament no puc recordar, apartats els grups polítics, perquè és un treball essencial per a la nostra realització com a poble. Pens que un dibuix, una cançó, una proesa esportiva, una poesia o una glosa són una part important dels valors i la forma de vida dels seus habitants i al mateix temps una passa bastant llarga per trobar la seva identitat. Que la nit màgica i embruixadora amb l'encesa i l'escalfor dels foguerons desterrí i confini totes les intrigues i conjures i que l'ajuda sobrenatural de sant Honorat faci esvair el fantasma de la guerra que el gener es presenta sense fingiment, real i tangible. Que la bulla, la gresca i la gaubança regnin a partir de l'encetament de les festes pertot arreu i amb l'alegria pintada a la cara. Que tots els algaidins comencem a gaudir d'aquests dies festius, defugint i esquivant la rutina de cada dia.

Riu i folga, poble meu,
 posa alegria a les llars,
 que les festes populars
 són un dret ben teu, ben teu.

Bones festes a tots.

Lliurament dels Premis Castellitx 2004 a l'auditori del casal Pere Capellà d'Algaida. Els jurats amb tres dels guardonats.

UNA XERRADETA AMB...

LLORENÇ ANTICH «MÓRA»¹

A vegades hi ha xerradetes que, per motius molt diversos, es van ajornant i sembla que no s'han d'arribar a fer. És el cas de la que avui us presentam amb en Llorenç. Ja fa molt que la teníem pensada i —val a dir que sempre per culpa nostra— passava el temps sense que s'arribàs a materialitzar. A la fi ha arribat i, com que «tot va bé si acaba bé», tal com diu el títol d'una obra teatral —parlarem de teatre—, esperem que la xerradeta acabi bé.

En Llorenç és un gran conversador i sortiren molts de temes a la conversa. Mirarem d'engirgolar-ho un poc, si bé haurem de deixar bona part dels assumptes tractats perquè passàvem massa fàcilment d'un a un altre. Em quedà la impressió que tots dos som prou desordenats.

1. MULET CERDÀ, Pere. «Una xerradeta amb... Llorenç Antich 'Móra'». *Es Saig* (2001), núm. 252, p. 34-36.

Fa molts d'anys que ens coneixem perquè gairebé érem veïnats.

Sí, del carrer de l'Esperança, 1, al carrer de la Victòria, 6, hi ha quatre passes. Jo hi vaig néixer, al carrer de la Victòria, l'any 33. Com saps, érem —i som— sis germans, cinc mascles, i teníem una carnisseria, just davant el celler. Els tords volaven baixos i no és exagerat dir que si una cosa no acabàvem mai era la fam.

Com va ser que pogueres estudiar?

En primer lloc, ho he d'agrair al meu pare i als meus germans, que varen estar d'acord que jo anàs a estudiar mentre ells feien de picapedrers; és un detall que mai no oblidaré. A més, hi va haver unes quantes persones que hi ajudaren: una va ser Don Alfonso: a Algaida som unes quantes les persones que li hem d'estar agraïdes; un altre va ser el rector Don Sebastià Guasp, que amb mi sempre es va portar molt bé. I el frare de La Salle Antoni Pou, de Can Serrano. Precisament jo vaig anar a La Salle del Pont d'Inca, on vaig fer el batxillerat.

Tu no arribares a partir cap a Amèrica...

No, vaig estar a punt d'anar-me'n a Panamà, ja estava mig arreglat i decidit, però, com que partiren els meus germans, ho deixàrem córrer. Em defensava bé en francès i anglès i comptabilitat, i sembla que hi tenia feina assegurada; posteriorment vaig aprendre un poc d'alemany i de rus, aquest un poc d'amagat perquè estudiar-ne es considerava subversiu.

Quines feines has fet?

El meu món laboral ha estat l'hostaleria, el turisme. Però vaig començar fent feina un parell d'anys a Correus, a Lluçmajor; tam-

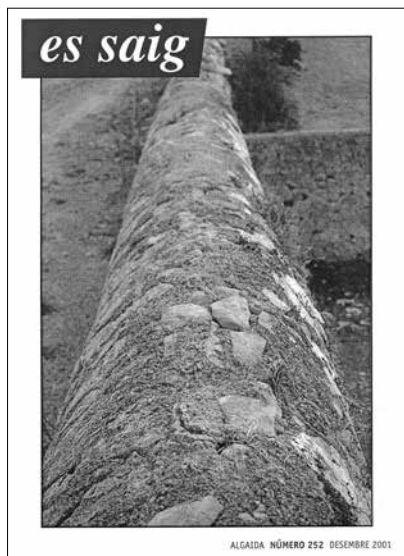
bé feia classes de francès a Ca sa Viuda Móra. Els Espanya de Can Guasp em parlaren d'anar a l'hotel Mirador i en poc temps vaig tastar totes les feines: vaig començar de carboner tenint cura de la calefacció una vintena de dies; després vaig pujar, vaig anar al terrat a estendre roba; una temporadeta de valet fent vidres nets i emblanquinant; després, vaig ser cap de grum i, finalment, vaig acabar de cap de recepció. Tot això en molt poc temps.

Després, en Pedro «Coent» em va parlar de l'hotel Chipre i vaig anar-hi de cap de recepció i més tard en vaig ser el director. A més del Chipre, vaig dur l'administració del Rocamar, Almirant, Casa Dinamarca, Kais i Iska. Durant desset anys vaig estar de director al Vistamar i al Villa Margarita, on vaig conèixer la meva dona. Després vaig trobar que l'ambient havia canviat, no m'agradava, no m'hi trobava a gust, i vaig anar a s'Arenal: Torrente, Venus, Montemar, Don Miguel, són hotels on he passat els darrers anys de la meva vida laboral, m'hi he jubilat. He anomenat molts d'hotels, però de fet només he treballat per a tres empreses.

Vares viure els començaments de l'anomenat turisme de masses...

Sí, i n'he vistes de tot color. Ha passat molt de temps i es pot contar: al Chipre tenia places per a 32 clients i n'hi vaig arribar a allotjar 200, distribuïts a annexos i xalets. Ara hi ha més control, però no vol dir que aquests embulls, «chanchullos», no es donin; crec que l'oposició frontal dels hotelers a l'ecotaxa va per aquí.

També era l'època gloriosa dels «picadors», i no precisament de pedra. Tenien una feinada darrere les sueques i qualcun acabava demacrat, pell i ossos.

es nalg
una xerradeta amb...

LLORENÇ ANTICH MÒRA

A vegades hi ha xerradetes que, per moltos molt diversos, es venen com a semblats que no s'han d'embora a fer. És el cas de la que avui us presentem amb en Llorenç. Ja fa molt que la tenim pensada i val a dir que sempre per culpa nostre: perquè el temps s'anirà que s'anirà a modernitzar. A la fi l'he ombret i, com que "tot es bé si acaba bé" tal com diu el títol d'aquí volem trobar (parlarem de trobar), esperem que la xerradeta sigui bé. En lloc de un gran conxorxador i sortint molts de temes a la conversa. Mirarem d'englobar-ho un poc, si bé ens hem de deixar bona part dels assumptes tractats perquè podriem moure fàcilment d'un a un altre. En què la impressió que tots dos som pocs autors.

Fa molts d'anys que ens coneixem perquè gairebé drem veïnats.
S, del carrer Espençia, 3 al carrer Victòria, 6 hi ha quatre cases. 30 hi vaig néixer, al carrer Victòria, l'any 33. Com saps, drem i som els germans, cinc nalgues, i tenim una familiaritat, just davant el cel·lin. Els fons volaven balles i no es vaient dir que si una cosa no acabàvem mai era la fe.

Com va ser que pogueres estudiar?
En primer lloc, ho he d'agrair al meu pare i als meus germans, que varen estar d'acord que jo anés a estudiar mentre els feres de dissenyar: és un detall que mai no oblidaré. A més, hi va haver uns quants persones que m'ajudaren, una va ser don Alfonsa; a Algida som unes quantes les persones que li hem d'estar agraïdes; un altre va ser el rector don Sebastià Guasp que amb mi sempre es va portar molt bé. I el frare de la Salle Antoni Pons, de Can Torrens. Precisament, jo vaig anar a La Salle del Port d'Ena en vaig fer el batlle.

Tenies ambicions a partir cap a Amèrica...
No, vaig estar a punt d'anar-me a França, ja estava veig aplegat i decidí però, com que

partien els meus germans, ho deixàvem còmode. En defensava bé en francès i anglès i comptabilitat i semblava que m'hi tenia feina assegurada; però després vaig aprendre un poc d'alemany i de rus, aquest un poc d'amagat perquè estudiava en els coneixements adreçats.

Quines fetes has fet?
El meu oncle Llorenç, ha estat l'hortolà, el torlame. Però vaig començar fent feina un parell d'anys a Girona, a Llacunç; també feia classes de francès a Ca la Vídua Móra. Els Espanya de Can Guasp em portaven a l'altar a l'hortolà i en poc temps vaig tenir totes les fetes: vaig començar de carboner tenint cura de la calefacció una estufa de fons; després vaig pujar, vaig anar al taller a estendre roba; una temporada de valet fent vidres nets i embotellant; després, vaig ser cap de guarnició i finalment, vaig acabar de cap de recepció. Tot això en molt poc temps.

Després, en Pedro "Garcia" em va parlar de l'hotel Chipe i vaig anar-hi de cap de recepció i més tard en vaig ser el director. A més del Chipe, vaig dur l'administració del Rocamar, Almorat, Casa Simancas, Kala i Taka. Durant desena anys vaig estar de director al Vilassar i al Vila Margalida, en vaig conèixer la meua dona. Després vaig

SEQUESTRAT A LA PÀGINA ANTERIOR

Bé, val més que ho deixem estar. Passem a un altre tema: la teva afició a la glosa.

Va néixer amb Don Sebastià Guasp, el rector, que me'n deia i me'n va ensenyar; com recordaràs, va aconseguir una gran activitat entre els joves al Teatre Parroquial —aleshores Teatre de l'Acció Catòlica—, un centre cultural i lúdic ben viu. També era quasi veïnat de mestre Llorenç Batle, vaig tenir oportunitat de tractar-lo i em va ajudar i em va orientar molt. Els primers premis de poesia els vaig guanyar al col·legi, a La Salle; era molt jove.

També m'agradava molt recitar, llavors estava molt de moda, i hi havia bons rapsodes; entre d'altres, en record un que era extraordinari, Don Toni Mulet de Lluçmajor. Durant el servici també em feren recitar, així com a la ràdio. No cal dir que gairebé tot —i podríem llevar el gairebé— es feia en castellà.

Després has guanyat altres premis i tens una activitat regular amb gloses als diaris.

Sí, he guanyat una sèrie de vegades la Rosa d'Or de Castellitx tant de poesia com de glosa; supòs que em feren membre del jurat perquè no m'hi tornàs a presentar. I al diari *Baleares* hi vaig publicar gloses amb el títol «Gloses de mel i sucre» i ara al *Diari de Balears* hi tenc una glosa diària, on em diuen que qualche vegada em pas un poc, o un molt; però això de punyir, de ferir, és obligat per a un glosador.

No has pres part en vetlades de glosadors?

És una cosa que no m'ha atret mai. Primerament, perquè som negat per cantar, per entonar; i, en segon lloc, perquè moltes gloses consisteixen a tirar-se figures, insultar-se, sempre una cosa molt personal, ficar-se amb la família, i no m'agrada.

Quines qualitats ha de tenir un glosador?

Fer de glosador exigeix pràctica, un domini del llenguatge, facilitat per trobar les paraules adequades, però sobretot ha de tenir «xispa», ha de tenir vigor, ha de tenir enginy; les bones gloses són aquelles que de fets més o manco anecdòtics en saben veure la punta i treure'n una conclusió enginyosa i sorprenent.

Passem a un darrer punt, l'afició al teatre.

És una afició que ve de molt enrere i va lligada a l'afició a recitar; al Teatre de l'Acció Catòlica s'hi feien moltes representacions teatrals i vaig participar-hi sovint, ja de molt nin.

Vares ser l'ànima de la companyia teatral Es Cadafal.

Bé, l'ànima no ho sé, el director, sí que ho vaig ser. Va néixer el 1988 i record que ens estrenàrem amb *Sa madona du es ma-*

neig, d'en Pere Capellà. A Algaida hi representàvem regularment per Sant Honorat i per Sant Jaume, però també vàrem recórrer molts de pobles de Mallorca: Campos, Felanitx, Manacor, Inca, Montuïri, Santa Eugènia, Cas Concos...; vàrem ser premiats al certamen de Consell.

Quins anys us mantinguéreu actius?

Aproximadament fins a mitjan anys noranta. El nostre repertori es basava sobretot en autors mallorquins, però també presentàvem obres traduïdes, com *Tres papàs p'en Totó*, d'en Mihura. Després la cosa va refredar, jo mateix tenia problemes per assistir als assaigs, i a poc a poc ho deixàrem anar. Molts dels components d'Es Cadafal ara actuen amb la companyia Es Porrassar. I que sigui per molts d'anys.

Quins aspectes treballares més amb els actors?

Sobretot vaig procurar inculcar-los la naturalitat i que hi possassin sentiment. I per la meua afició antiga, de sempre, a dir i recitar poesies, potser vaig treballar més la qüestió de la dicció, de l'entonació, de la pronúncia, procurant eliminar la típica cançoneta dels actors aficionats. Vàrem fer el que poguérem, però és ben cert que m'ho vaig passar molt bé amb aquella experiència; i esper que tots els que hi participaren també la recordin amb simpatia.

M'he deixat qualche activitat que recordis?

Sí, vull recordar que estic entre els fundadors d'aquesta revista. Si revisau els primers números hi trobareu gloses meves i també m'encarregava dels passatemps. Quan començàrem, no teníem la impressió que duràs tant.

Més coses?

Sí, una altra: som la família que més jugadors hem aportat a l'Algaida de futbol, eren els anys gloriosos del Santiago: érem quatre germans que hi jugàvem, i en Toni, el més jove, feia de botiquíner.

I per què no acabam amb una glosa?

Per què no? Aquí la tens.

Una bella xerradeta
unint el temps fet bocins
entre la flaire dels pins
que adornen la teva pleta.
No acabaria la veta
al mig d'aquest bell rodal
que és un entorn ideal
per deixar el pensament lliure
i glosant poder-me riure
de mi mateix i del mal.

- - -

Aquest moment em convida
sense fer massa naufrag
desitjar que faci *Es Saig*
centenaris sense mida
perquè és la història, la vida
que ens va contant, raig a raig.

Generós com sempre, en Llorenç ens ha obsequiat no amb una, sinó amb dues gloses perquè triàssim. I hem pensat que serà millor que trieu vosaltres, estimats lectors.

Ja ens havíem acomiadat i encara ens encolomà aquesta:

Ja que tens les planes llestes
i ha anat tot fenomenal,
ja que s'apropa Nadal
desitjam les bones festes
molt vitenques i xalestes
en el poble en general.

Pere Mulet

ÍNDEX

PRESENTACIÓ	5	LA DARRERA TONADA MALLORQUINA.....	26
INTRODUCCIÓ	9	LA TONADA DEL TONDRE	26
APUNT BIOGRÀFIC	17	TOT ÉS BROMA.....	27
I ♦ CONSELLS, REFLEXIONS I DESITJOS.....	19	II ♦ D'ALLÒ QUE ENS PERTOCA I QUE NO ENS DONEN	29
HO TENIM TOT	19	VOLA, VOLA... HA, HA, HA!.....	29
HO TENIM TOT II.....	20	AJUDA RIDÍCULA	30
HO TENIM TOT III	20	NOSALTRES SOM ELS INNOCENTS	30
HO TENIM TOT I MASSA IV.....	21	SOLIDARITAT ABUSIVA.....	31
HO TENIM TOT I MASSA V.....	21	III ♦ DE CIUTAT	33
HO TENIM TOT I MASSA VI.....	22	ELS AFORES DE CIUTAT.....	33
HO TENIM TOT I MASSA VII.....	22	EL GRAN BORDELL PALMESÀ.....	34
HO TENIM TOT I MASSA VIII.....	23	PASTANAGA? PUPUT!	34
HO TENIM TOT I MASSA IX.....	23	IV ♦ DATES QUE FAN HISTÒRIA ...	35
HO TENIM TOT I MASSA X.....	24	DIA DE LA MANIFESTACIÓ	
HO TENIM TOT...		PER L'AUTONOMIA	35
MANCO LA NOSTRA IDENTITAT XI	24	EL 15 DE JUNY DEL 77.....	38
NADALA: DÓNA, SENYOR.....	25	RECORDANT EL 23-F.....	39
EL GENOMA HUMÀ.....	25		

TANT ÉS ARA COM ABANS. POESIES, GLOSES I CANÇONS

V ◇ FESTES I COSES BONES

DE LA TERRA.....	41
CARNAVAL	41
ELS DARRERS DIES	42
SA RUA	42
CAMÍ DE CASTELLITX.....	45
MONTUÏRI PREPARA	
LA FESTA DE LA PERDIU	45
LES MATANCES	46
LA NIT DE SANT JOAN [1]	46
LA NIT DE SANT JOAN [2]	47
FRIT DE PASQUA	47

VI ◇ GLOSES, GLOSADORS,

POETES I ALTRES.....	49
LA GLOSA D'EN LLORENÇ MÓRA.....	49
A FRANCESC DE BORJA MOLL	
(EL DIA DE LA SEVA MORT)	50
A PERE JUAN «TOLEDO»	50
AL MEU PAISÀ, PERE CAPELLÀ, I	51
AL MEU PAISÀ, PERE CAPELLÀ, II	51
AL MEU PAISÀ, PERE CAPELLÀ, III	52
AL MEU PAISÀ, PERE CAPELLÀ, IV.....	52
AL MEU PAISÀ, PERE CAPELLÀ, V.....	53
EL DISC D'EN BIEL MAJORAL	53
GLOSANT DE PICAT	54
TROBADA DE GLOSADORS	54

VII ◇ DE LA JUSTÍCIA

I DE LA CONSTITUCIÓ.....	61
LA CONSTITUCIÓ	61
NO ÉS DE JUSTÍCIA.....	62

VIII ◇ DE LA NOVA EUROPA

ADÉU PESSETA DE BOTÓ.....	63
ELS EUROS.....	64
L'EUROPA DELS 25.....	64
SOSTRE DE POBLACIÓ COMUNITARI	65

IX ◇ DE TEMES DE CADA DIA.....

EL PARC DE SES ESTACIONS	67
PALMA DESVENTRADA.....	68
«DE COLORES»	68
LES PENSIONS	69
ONZE CAMINS PÚBLICS TANCATS	
(QUATRE QUE VAN A LLUC)	69
XESC FORTEZA	70
LA SETMANA EMBLANQUINADA.....	70
LA MANCANÇA D'AIGUA	71
CÀNON D'AIGUA.....	71
I LA BOTELLA DE VI LLUÍS CANYES... VOLÀ .	72
OPOSICIONS	72
LA VACA, EL CA MÈ I L'ASE MALLORQUINS	
EN PERILL D'EXTINCIÓ	73
DOLLY	73
CAÇA I MORT DE 15.000 CABRES	
MUNTANYOLES	74
CANS ASSASSINS.....	74
LA CASSALLA DE SANTA ANNETA.....	75
EL BELL NOM DE L'HOSPITAL	75
I TOCA... UN LLAMP FORCAT	77
ELS SINDICATS DE LES PROSTITUTES	77
PRESERVATIU MUSICAL I CANTAIRE	78
PIT DE SILICONA	78
LES ESPANYOLES HO FAN MÉS.....	79
LA VENTOSITAT	79
LA FARMÀCIA DEL VATICÀ	
NO VENDRÀ VIAGRA	80
ELS ESPANYOLS FAN POC L'AMOR	80

X ◇ DE TURISME.....

UNA ALLAU DE TURISTES.....	81
RIQUESA I CURTESA MENTAL	82
LA VERGONYA DEL CAVALLER.....	82
VIACRUCIS HOTELER	83
PLACES HOTELERES IL·LEGALS	83
LES PLACES IL·LEGALS	84

ÍNDIX

L'ECOTAXA	84	LA MANIFESTACIÓ.....	102
MAQUIAVELISME HOTELER.....	85	ELS SEUS NO HI EREN.....	103
EN TOMEU DE CAS MONJOS	85	ANUNCIS.....	103
EN AQUESTA «TERRA VOSTRA»	86	UN PORC GRAS	104
 		NO QUEDA NI LA PALLISSA.....	104
XI ◊ DE MEDI AMBIENT	87	QUI EN TÉ LA CULPA?	105
PLA HIDROLÒGIC.....	87	MIRACLE!	105
«VOLEM AIGUA PER A TOTS».....	88	EL MUSEU DELS MALLORQUINS.....	106
CIUTADANS? II (EMAYA).....	88	DE FORA VENDRÀ QUI.....	106
L'ANSA DE LA NOSTRA GERRA.....	89	PLORANT LLÀGRIMES D'ASFALT	107
AIGUA DESSALADA.....	89	EL TREN DE L'ESPERANÇA.....	107
XOTETS MALLORQUINS.....	90	EL NEGOCI DE L'AUTOVIA.....	108
L'EXTRACCIÓ D'ARENA.....	90	AUTOVIES I AUTOPISTES	108
LES PLATGES, EL MAR I JAUME SERVERA.....	91	TERRES BOSCOSES.....	109
LA PLATJA DES TRENC.....	91	LA FERIDA DE GALÍCIA	109
ARENA I DESERT		PLAGA D'ESCARABATS.....	110
DEL PROFESSOR J. SERVERA II.....	92	SA DRAGONERA I CABRERA (DÈIEM	
SA CANOVA.....	92	FA MOLT DE TEMPS AL DIARI <i>Baleares</i>)	110
ELS AJUNTAMENTS DESCLASSIFICADORS	93	LES MATANCES MALLORQUINES.....	111
EL BATLE VOL MÉS HOTELS	93	DEMANANT UN POC DE SENY.....	111
ROSTRES DE CIMENT	94	EL PARADÍS PERDUT	112
REGAL DELS REIS	94	MOLTA PASTA	
EL PORT D'ANDRATX	95	I POC AMOR A LA NOSTRA TERRA	112
L'ILLA ESTÀ EN COMA	95	LA MALLORCA QUE VOLEN	113
ELS CAMPS DE GOLF	96	 	
EL CAMP I ELS CAMPS	96	XII ◊ D'ESPORTS.....	115
EL CAMP DE GOLF DE SON GUAL.....	97	LA COPA, A L'ENTREGA	
RIP	97	ES VA ROMPRE EN DUES	115
LA IL·LUSÒRIA MORATÒRIA	98	UN POBLE UNIT PEL FUTBOL.....	117
ELS BATLES DE PALA I DESTRAL.....	98	ES «RECRE-A» AMB LA COPA	117
EIVISSA I FORMENTERA	99	LA PRIMERA VAL... PER MIL.....	118
ECOTAXA.....	99	EN EL NOU CAMP	118
NADALA QUAN BELEN LES OVELLES	100	EL MALLORCA ÉS DE PRIMERA	119
NADALA: DOL A LA SANG	100	EL MALLORCA	119
SA GERRERIA.....	101	ENGUANY SÍ	120
EL CASTELL DE SANTUERI.....	101	CAMPIONS.....	120
CAN SALAS.....	102	A MATEU MAS I JACINT PLANAS	
		(UN SOCI DE LA PENYA MIQUEL À. NADAL)..	121

TANT ÉS ARA COM ABANS. POESIES, GLOSES I CANÇONS

XIII ◇ GLOSES A LA FAMÍLIA..... 123

EMBARÀS	123
NAIXEMENT.....	124
BESADA	
EN L'ANIVERSARI DE QUICO ANTICH.....	124
EL BELL NOM DE CATALINA.....	125
A BELÍN AMENGUAL	125
A LES BEL ANTICH, AMENGUAL I CIREROL..	126
SOM UN POQUET PARDALERA	126
SENSE CAP I POC PEU	127
MÓRA I... D'ALGAIDA	127
EL MATANCER	128
AUTORETRAT	128
AHIR A LA RUA	129
VIURE LA MORT.....	129
I L'AMOR HA PRES ETERNA VOLADA.....	130
DIA DE SANT HONORAT	130
A L'AMOR QUE SE'N VA.....	131
LA REINA DE LA CASA	131
A LA MEVA MORENA	132
A LA MARE DELS MEUS INFANTS.....	132
CARTA AL MEU GERMÀ TOMEU.....	133
A LA MEVA FILLA CARME.....	133
MAJORIA D'EDAT DE BEL ANTICH.....	135
AL NADÓ LLORENÇ ANTICH I VICENS.....	135
AL NADÓ SIMONE PASETTO ANTICH.....	136
AL MEU FILL SEBASTIÀ	136
MIREIA, UNA NÉTA PRECIOSA	137
CATALINA.....	137
MARIA I VICTÒRIA ANTICH ARCOS.....	138

XIV ◇ GLOSES

D'AMOR I AMISTAT	139
RECORDANT L'ESTIMAT MORT	139
ESTIMADA MEVA	140
AMIC, PACIÈNCIA.....	141

XV ◇ GLOSES

DE NADAL I FELICITACIONS	143
EL BETLEM	143
DARRER CONTROL	147

XVI ◇ GLOSES POLÍTIQUES

LA GRAN FITA DEL CONSOLAT DEL MAR.....	149
POLÍTICS II.....	150
VOMITERA POLÍTICA.....	150
NOCES DE PINYOL VERMELL	151
MORALMENT, MÓRA DE MORERA	151
EL GUETO	152
PLATAFORMA CÍVICA.....	152
COMENÇANT LA CAMINADA	153
COM AQUELL TEMPS.....	153
ELS NOUS MOSSONS	154
PROCESSÓ DE TRACTORS	154
LA QUINTA COLUMNA: LA FAGB.....	155
LA VERITAT DE LA MENTIDA.....	155
LA MENTIDA SAGRAMENTADA.....	156
LA GAVINA VOLANDERA.....	156
OLOR DE PODRIT.....	157
FORA LLIÇONS	157
EL TÚNEL DE SÓLLER	158
LA GIRA RASPUTINA.....	158
DES DE RÚSSIA AMB AMOR.....	159
MESTRE ARNAU	159
LA ROSADA MATUTINA	160
ELS APRENENTS D'ALÍ BABÀ	160
DE CARDENAL A PAPA	161
EL NOU CEMENTERI	161
SI ALMANCO QUEDAREN BÉ	162
EL MILLOR CONSENS = DECRET	162
EL CA DE BOU	163
CAMÍ ESFEREÏDOR.....	163
MÀXIMA.....	164

ÍNDIX

ELS LLIBRES.....	164
BENAVENTURATS ELS QUI DONEN AIGUA ALS QUI TENEN SET.....	165
LA BLANCA ROSA	165
MESURES SENSATES	166
NADALA.....	166
EL NOSTRE PARE PUTA... TIU	167
IDIL-LI FORÇÓS AMB EL PARE PUTA... TIU	167
EL NOSTRE PARE PUTA... TIU (VIII)	168
I NO CALLEN NI PER DÉU	168
TENEN SAL A LA FERIDA	169
DECLARACIÓ DE BARCELONA	169
LÈXIC PARLAMENTARI: FUM O LLUM?	170
LAS VACANCES DELS POLÍTICS	170
JA TORNEN A SER AQUÍ	171
BRAM D'ASE.....	171

XVII ♦ LLENGUA, IDENTITAT I CULTURA	173
QUI ÉS QUI?.....	173
SENSE NOCIÓ DE NACIÓ.....	174
IB? MATRÍCULA AL PP	174
EL VI DE LA MEVA VINYA	175
LA BALANGUERA.....	175
L'ESTENDARD	176
LA NOSTRA IDENTITAT	176
I TOTS CALLAM.....	178
LA HISTÒRIA SAGRADA D'AVUI	178
EN AQUEST MÓN DE MENTIDES	179
CAMINA, POBLE.....	179
JOVES INDEPENDENTISTES	180
TERRA DILECTA	180
RÈTOLS EN LLENGUA ESTRANGERA	181
PER UN PLATET DE LLENTIES	181
LLENGUATGE I FEMS.....	182
LA MALA SALUT DEL CATALÀ.....	182
TREURE LA LLENGUA	183

BILINGÜISME	183
CATERVES DE	184
GONELLES	184
CENTRO CULTURAL MALLORQUÍN	185
LA CADENA HUMANA.....	185
L'ACAMPALLENGUA	186

XVIII ♦ PER LA LLIBERTAT	187
LA GRAN DISFRESSA.....	187
PUTIN I EL TERRORISME	188
II-S.....	188
TANT ÉS ARA COM ABANS	189
NO HI HA TEMPS QUE NO TORN	189
LLENAGADISSA	190
L'ALTRA CROADA	190
NO TRII PER MI, PRESIDENT	191
I LA GUERRA SEGUEIX (IRAQ)	191
UN LLUM D'OLI	192
GUERRES EN NOM DE DÉU	192
EL RETORN.....	193
LA TERNA HEROICA.....	193
UN TRIST RETRAT	194
BIN LADEN I ELS TALIBANS	194
LA PASSIÓ IRAQUIANA.....	195
DANYS COL-LATERALS	195
AVUI ÉS TALMENT ABANS.....	196
VINT-I-CINC ANYS	196
CAN DAMIÀ. 20-N-75.....	197
FRANCO I EL SILENCI.....	197
23È ANIVERSARI.....	198
VINT-I-SISÈ ANIVERSARI	198
EL SANT ANIVERSARI (27È)	199
SON COLETES.....	199
MEMÒRIA HISTÒRICA	200
GRÀCIES, MANACORINS	200
ELS TERRORISTES DELS CEMENTERIS	201
EL DEVUIT DE JULIOL.....	201

TANT ÉS ARA COM ABANS. POESIES, GLOSES I CANÇONS

CEMENTERI DE SON COLETES.....	202
AQUELL DEVUIT DE JULIOL.....	202

XIX ◇ QUIN DIA ÉS AVUI?.....	203
EL DIA SENSE TABAC.....	203
SANT LLORENÇ.....	204
PASQUA DE RESURRECCIÓ 2000.....	204
BUNYOLADA	205
ELS DIFUNTS.....	205
SANT SEBASTIÀ.....	206
SANT FRANCESC	206
SANT ANTONI [1]	207
SANT ANTONI [2].....	207
SANT PERE	208

XX ◇ POEMES LLARGS	209
XESC	209
RÈQUIEM PER LA MORT ANUNCIADA DELS PINS DE LA PLAÇA D'ALGAIDA	212
LA MAR I ELLA.....	215
EL DISSABTE DE SANT JAUME	218
DESJUNTAMENT	235
A LA PAGESA DE CASTELLITX	237

PREGÓ DE LES FESTES DE SANT HONORAT 1991.....	239
--	-----

UNA XERRADETA AMB... LLORENÇ ANTICH «MÓRA».....	247
--	-----

CD ROM AMB L'OBRA COMPLETA

10

edicions
pere
capellà

Consell de Mallorca

AJUNTAMENT D'ALGAIDA